

Mouthwatering

Contents

Mouthwatering	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24

Mouthwatering

Giới thiệu

Edit: Động Bàng GeiiSố chương : 8 Chương Thẩm Niệm theo chân của học trưởng của mình vào quán bar để giải sầu, l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mouthwatering>

1. Chương 1

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Lúc Thẩm Niệm tỉnh dậy ở khách sạn vẫn là có chút choáng váng, đầu rất nặng, điều duy nhất cậu nhớ tới đó chính là, tối hôm qua cậu bồi học trưởng cả đêm trong quán bar để giải sầu, sau đó chính bản thân cũng uống say đến quên trời quên đất.

Hiện tại cậu chính là tỉnh dậy ở trong phòng khách sạn.

Nhưng là, tại sao ngủ bên cạnh cậu, không phải là học trưởng, mà là bạn cùng phòng của cậu Trình Bạch.

Thẩm Niệm nghĩ đầu tiên vẫn là ngồi dậy trước đã, nhưng lại phát hiện cái mông của mình có chút gì đó không được thoải mái cho lắm, trên ngực đều là một trận xanh xanh tím tím.

Nói cậu cùng Trình Bạch hôm qua chỉ đắp mền ngủ một giấc, bản thân cậu cũng chẳng tin.

Bất quá toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái, hẳn là đã được rửa sạch qua.

Có thể là do động tác của cậu có chút lớn, Trình Bạch cũng bị cậu làm cho tỉnh, nhưng biểu hiện của y so với Thẩm Niệm bình tĩnh hơn rất nhiều, vén chăn lên, đứng dậy mặc quần áo.

Thẩm Niệm lén lén lút lút nhìn phía sau lưng y một cái, thầm giật mình, những vết móng tay kia sẽ không phải là do mình làm ra đi.

Cậu nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Chúng ta, làm sao lại ở đây a?”

Trình Bạch nhặt quần áo của Thẩm Niệm từ trên mặt đất lên, quay đầu lại ném lên trên giường cho cậu, vừa đi tới phòng tắm rửa mặt vừa nói, “Cậu tối qua ở quán bar say rượu, là tôi tình cờ nhặt được.”

“Với bộ dáng lúc đó của cậu mà trở về kí túc xá bảo đảm sẽ bị bảo vệ bắt ngay, cho nên tôi liền thuê một phòng cho cậu ngủ.”

“Nhưng là cậu bám lấy tôi không chịu buông, còn liên mồm gọi học trưởng cái gì đó.”

Trình Bạch từ trong phòng tắm đi ra, biểu tình từ đầu tới cuối vẫn là một bộ lạnh lùng khốc khốc, “Còn rất thâm tình nha.”

Thẩm Niệm đã xấu hổ muốn chết, bản thân lại coi bạn cùng phòng là học trưởng mà mình thậm chí còn lên giường a.

Emmmmm, tuy là vậy nhưng ẩn theo tình huống hiện tại, cậu mới là người bị dè dặt mới đúng a.

Cậu đột nhiên nhớ tới một vấn đề, xông tới hỏi: “Học trưởng đâu?”

Trình Bạch lau mặt, nhìn gương trả lời cậu: “Tôi không biết, lúc tôi nhặt được cậu thì anh ta cũng chẳng ở đó, hoặc có thể là tự mình về trước, cũng có thể là bị người khác gọi đi.”

Thẩm Niệm nhớ tới tối hôm qua học trưởng uống so với mình ít hơn, hướng hồ dùng hình thể của học trưởng, hẳn là cũng không ăn phải thiệt thòi, vẫn là yên lòng. Mà ngẩng đầu lên nhìn Trình Bạch, cậu lại có chút lúng túng.

Trình Bạch là bạn cùng phòng của cậu, thế nhưng hai năm qua, ba người trong ngũ, bao quát cả Thẩm Niệm, đều không cùng y thân cận.

Trình Bạch ở trong tâm lý của bọn họ, có chút quái gở, mà càng nhiều hơn chính là kiêu ngạo, người ta ở trong phòng ngủ chơi game nói chuyện phiếm, y lại ít tham dự, một mình mang tai nghe cúi đầu đọc sách, lúc thường mọi người tụ hội đi chơi y cũng có mặt, nhưng tổng thể đều luôn đứng ở một bên yên lặng, tựa như không cùng một thế giới với bọn cậu, lâu dần bọn cậu cũng không tìm tới Trình Bạch nữa, chỉ có thời điểm cuối kì mới mặt dày sắp lại chếp bài của y.

Cho nên cùng Trình Bạch xảy ra chuyện như vậy, khiến Thẩm Niệm kì thật rất lúng túng.

Trình Bạch lại là một bộ dáng không có chuyện gì, rửa mặt xong liền nhường chỗ cho cậu, còn nhắc nhở: “Động tác nhanh lên một chút, chúng ta ngày hôm nay mười giờ có tiết đó.”

Vội vội vàng vàng trở về trường, Thẩm Niệm đã không có thời gian trở về phòng thay quần áo, Trình Bạch cũng không mang theo sách giáo khoa nhưng vẫn một mặt bình tĩnh ngồi ở hàng ghế đầu, Thẩm Niệm cũng không có tâm lý cường đại như y, chạy đến dãy ghế cuối với những đứa bạn cùng phòng còn lại.

Bạn cùng phòng Trương Cường vừa thấy cậu ngồi xuống liền cau mày hỏi: “Thẩm Niệm cậu tối hôm qua chạy đi đâu vậy, cư nhiên không trở về phòng? Đây toàn thân là cái mùi gì a?”

Một bạn cùng phòng khác là Lý Tuấn Hào cúi thấp đầu xuống hạ giọng nói: “Hơn nữa tối hôm qua, Bạch Thần cũng không có trở về nha.”

Bạch Thần chính là biệt danh bọn họ đặt cho Trình Bạch, hiện tại Thẩm Niệm nghe câu này càng thêm ảo não, tuy tiện đáp một tiếng, sau đó liền lấy điện thoại ra nhìn.

Học trưởng gửi cho cậu một tin nhắn, nói tối hôm qua uống rượu choáng váng, một mình trở về trường cư nhiên lại quên mất Thẩm Niệm, cùng cậu nói xin lỗi.

Thẩm Niệm nhìn tin nhắn của học trưởng tâm càng thêm phiền, tuy tiện trả lời một câu.

Một giây sau điện thoại liền bị Trương Cường đoạt lấy.

Thẩm Niệm chắc một tiếng, “Trả tớ.”

“Tiểu Niệm, cậu đừng nói là tối qua cậu bị người ta bỏ lại ở quán bar một mình nha.”

Tính hướng của Thẩm Niệm cũng đã công khai ở trong phòng kí túc xá, việc cậu yêu thích học trưởng, Trương Cường cùng Lý Tuấn Hào đều biết —— Hiện tại Trình Bạch cũng đã biết.

Thẩm Niệm là đứa dễ muộn nhất trong đám, tất cả mọi người đều coi cậu như em trai, Trương Cường vốn là có ý kiến với vị học trưởng mà Thẩm Niệm luôn theo đuổi này, hẳn không tin học trưởng không chút nào cảm nhận được tâm ý mà Thẩm Niệm đối với gã, ngay cả hẳn cùng Lý Tuấn Hào là hai cái tên đại lão gia tinh khiết thẳng nam đều có thể nhìn ra, cái tên học trưởng này chính là giả ngu mà thôi.

Gã nếu không muốn cùng Thẩm Niệm thì cũng được thôi, vậy trực tiếp cắt đứt hi vọng của Thẩm Niệm đi.

Trương Cường cảm thấy trong đầu gã này chắc chắn là không có não, xảy ra chuyện gì liền tìm Thẩm Niệm tổ khổ —— Tối hôm qua lôi kéo Thẩm Niệm đi uống rượu cũng là do gã tỏ tình với người khác bị thất bại.

Trương Cường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Hắn như vậy cũng đâu phải lần đầu, cậu làm sao liền không có mắt nhìn người như vậy chứ.”

Thẩm Niệm chột dạ lấy lại điện thoại của mình, cất điện thoại vào trong túi, ngồi một bên không nói tiếng nào.

Lý Tuấn Hào kéo kéo Trương Cường, thấp giọng nói: “Được rồi, đây là lớp học, lo học đi. Hơn nữa Thẩm Niệm cũng đâu còn là con nít, không cần cậu lo từng li từng tí vậy đâu.”

Trương Cường hừ một tiếng, giở sách của mình ra sau đó cúi đầu chơi game.

Thẩm Niệm không có sách, nằm nhoài trên bàn ngủ bù.

Tối hôm qua cậu ngủ không ngon.

Nhưng tối hôm qua tại sao lại ngủ không ngon a.

Kí ức vụn vặt của cậu bắt đầu đan xen lẫn nhau.

Trình Bạch ở trong quán bar gặp được cậu, sau đó liền dẫn cậu đi khách sạn thuê phòng.

Kể đó cậu lôi kéo cổ người ta, không cho đi.

Đối với người ta hết hôn lại gặm, còn lấy cái mộng cọ cọ bấp đùi của đối phương.

Cánh tay Trình Bạch giữ lấy cậu cường lực mỗi lúc một lớn hơn, mãi cho đến khi đem cả người cậu ném lên giường, đè xuống.

Trình Bạch hôn cậu, cậu cắn Trình Bạch.

Trình Bạch tách hai chân cậu ra, cậu vuốt ve cơ bụng Trình Bạch.

Trình Bạch tiến vào cơ thể cậu, cậu lấy ngón tay tàn nhẫn mà cào phía sau lưng Trình Bạch.

Cậu còn hướng về Trình Bạch gọi: “Học trưởng”, rồi “Em thích anh”, “Nhanh chút... Không muốn... Tiếp tục... Em muốn nữa...”

Thẩm Niệm đột nhiên ngồi thẳng dậy, dọa cho Trương Cường ngồi bên cạnh giật nảy lên một cái, nhưng cậu lại dùng một loại tư thế chán chường tiếp tục nằm sấp xuống trên bàn.

Giờ à, Thẩm Niệm, mày cư nhiên không biết xấu hổ như vậy sao?

Mày còn mặt mũi nào mà nhìn mặt Trình Bạch nữa hả?

Coi y thành học trưởng, còn biểu hiện như vậy ... Muốn tìm bất mãn a.

Cậu hiện tại thật sự không biết nên đối mặt với Trình Bạch như thế nào nữa.

Lúc tan học, Thẩm Niệm không cùng bọn Trương Cường đi ăn cơm, tìm đại cái cớ ở lại lớp học, chờ cho Trình Bạch hỏi xong vấn đề còn thắc mắc với giáo sư, mới đi theo phía sau y ra khỏi lớp.

Đi tới chỗ rẽ của cầu thang, Trình Bạch dừng lại nhìn cậu: “Có việc?”

Âm thanh bình tĩnh, khuôn mặt không cảm xúc.

Thẩm Niệm liếm môi một cái, nói, “Tôi hôm qua...”

“Nhớ rồi?” Trình Bạch hỏi.

Thẩm Niệm gật gật đầu.

“Quên đi.”

“Cái gì?”

“Nếu không thì sao?” Trình Bạch tựa hồ nở nụ cười, bất quá Thẩm Niệm cảm thấy nụ cười này đa phần đều là cười lạnh, y liền xoay người, tiếp tục đi, “Lại làm một lần nữa?”

Thẩm Niệm sững sốt một hồi, tăng nhanh tốc độ chạy tới phía trước của Trình Bạch, quay người lại đối diện với y, “Bất kể là thế nào đi nữa, đều là do tôi chủ động, cho nên tôi thành thật xin lỗi cậu.”

“Không cần.” Trình Bạch khoé miệng hơi giương lên, mà độ cong ấy không hề đáng kể, “Dù sao tối hôm qua tôi cũng không chịu thiệt.” Y lại đi tiếp hai bước, tới trước mặt Thẩm Niệm, “Mà nếu như cậu cảm thấy tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu có thể khiến cậu dễ chịu, vậy tôi chấp nhận.”

Nói xong còn không đợi Thẩm Niệm phản ứng lại, y đã đi xa.

Thẩm Niệm sững sờ đứng tại chỗ, cảm thấy khoảng cách vừa nãy của hai người quá gần, ngay cả trong hơi thở đều là mùi vị của y.

Mà dù sao Trình Bạch cũng đã nói như vậy, Thẩm Niệm cũng không cần phải xoắn xuýt nữa làm gì, ngược lại lúc thường Trình Bạch cùng cậu cũng chẳng thân thiết, gặp nhau cũng không nhiều, huống hồ, cậu vươn tay sờ sờ phía sau của mình, người bị đâm cũng chính là cậu, tối hôm qua là lần đầu tiên cậu cùng người khác lần lên giường, Trình Bạch cũng đâu có nói sai, y quả thật là chẳng thiệt thòi tí nào.

Cơm nước xong trở lại phòng, Trình Bạch cầm máy tính vừa vặn ra ngoài, nhìn thấy cậu cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu chào hỏi, như trước kia không có nửa điểm khác biệt.

Thẩm Niệm lại không như y được, trong khoảng thời ngắn không thể không làm như chưa có gì xảy ra, rụt cổ lại tiến vào phòng ngủ.

Nhưng Trương Cường lại có chút kích động lôi kéo tay cậu nói: “Bạch Thần tối hôm qua cả đêm không trở về, mới vừa trở về, quần áo vẫn là bộ ngày hôm qua a.”

Thẩm Niệm chột dạ, cười ha ha hai tiếng: “Cậu còn nhớ rõ hôm qua người ta mặc cái gì luôn à?”

Lý Tuấn Hào một bên chơi game vừa nói: “Tớ thấy Bạch Thần có thể là ở lại phòng trọ của ai qua đêm rồi.”

Trương Cường đến gần hẳn nhiều chuyện, cùng Trình Bạch qua đêm có khả năng là nữ sinh nào.

Thẩm Niệm không dám nghe tiếp, tìm quần áo sạch trốn vào trong buồng tắm.

2. Chương 2

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Tiếp đó mấy ngày, Trình Bạch quả nhiên biểu hiện so với trước kia không có gì khác biệt, suy đoán về bạn gái bí ẩn kia của bọn Trương Cường cũng dần dần chấm dứt — dù sao nhịp điệu sinh hoạt của Trình Bạch cũng không phải mập mờ không rõ ràng, sáng lên lớp, tối làm bài, hoàn toàn tìm không ra dấu vết yêu đương gì cả.

Thẩm Niệm lại có chút buồn bực, học trưởng sau khi tìm cậu tổ khổ, lại bắt đầu cùng cậu tường tận kể về kế hoạch theo đuổi người kia.

Cậu cụt hứng mà đem điện thoại ném vào trong ngăn kéo, Trương Cường cùng Lý Tuấn Hào buổi chiều đều có môn tự chọn nên đã rời phòng, trong phòng ngủ chỉ còn dư lại cậu cùng Trình Bạch.

Cậu nhắm mắt lại chỉ cảm thấy uể oải, khi này học trưởng nói quả thật đã kích động tới cậu, người mà hắn thích đã đồng ý cùng hắn ra ngoài đi xem phim.

Còn tìm Thẩm Niệm hỏi nên coi phim nào.

Thẩm Niệm muốn mắng người, mà lại không biết nên mắng ai.

Cậu mở mắt ra, nhìn thấy Trình Bạch đứng dậy rót nước. Trời nóng nực, bọn họ ở phòng ngủ cũng chỉ mặc một cái áo mỏng, từ góc độ mà cậu nhìn sang, cơ nhục phía sau lưng Trình Bạch, còn thêm cái vóc người chuẩn tam giác hết sức rõ ràng.

Trước đây Trương Cường bọn họ thảo luận bạn gái bí ẩn của Trình Bạch cũng có nói: “Bạch Thần tuy rằng tính tình lãnh đạm, nhưng lớn lên rất đẹp trai, thành tích cũng tốt, rất hấp dẫn nữ giới.”

Thẩm Niệm duỗi thẳng chân chặn đường không cho người ta trở về học, nói: “Trình Bạch, chúng ta làm tình đi.”

Cậu không biết tại sao vừa mới mở miệng ra lại nói cái này, mà ra khỏi miệng rồi cậu cư nhiên cũng chẳng cảm thấy hối hận.

Có thể tâm tình hiện tại quá mức phiến muộn đi.

Trình Bạch đứng ở bên giường cậu, ở trên cao nhìn xuống cậu, “Thất tình?”

Thẩm Niệm trở mình, đem mặt chôn ở trong gối, “Coi là vậy đi, tuy rằng căn bản tôi cùng với anh ấy cũng chưa có cái gì gọi là bắt đầu.”

“Ở đây luôn sao?”

“A?” Thẩm Niệm ngẩng đầu nhìn y, không nghĩ tới Trình Bạch cư nhiên sẽ đồng ý, cậu gãi gãi đầu, “À thì, hai người kia học tới năm giờ lận.”

Trình Bạch đi cắt ly nước lên bàn, sau đó cởi áo, nói: “Vậy bắt đầu đi.”

Trong phòng ngủ không có dầu bôi trơn, Trình Bạch dùng tinh dịch của Thẩm Niệm để thay thế.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Niệm ở trong trạng thái tỉnh táo làm loại chuyện này, có chút không được tự nhiên, còn có chút xấu hổ.

Cậu cảm giác mình nằm trên giường tựa như con cá chết, không nhúc nhích.

May là Trình Bạch đại khái cũng không cần cậu hỗ động cái gì, Thẩm Niệm cũng chỉ phụ trách nghe hiệu lệnh từ y, bảo vươn mình thì vươn mình, bảo nhấc chân liền nhấc chân.

Trình Bạch biết tâm tình hiện tại của cậu không tốt chỉ muốn phát tiết, cho nên ngoại trừ làm tiền hí, lúc đâm vào một chút cũng không ôn nhu, mỗi lần đi vào đều dùng lực đi vào thật sâu.

Thẩm Niệm vốn không hề kiềm chế giọng của mình lại, dù sao cậu ở trước mặt Trình Bạch cũng không phải là lần đầu tiên mất mặt, Trình Bạch vươn tay che cái miệng cậu lại còn bị cậu cắn một cái.

Trình Bạch không cho cậu phát ra tiếng, chờ Thẩm Niệm rốt cuộc cũng buông lỏng miệng ra để lại một dấu răng mới nhắc nhở cậu: “Đây là phòng ngủ.”

Đây là phòng ngủ, là nơi không có khả năng cách âm.

Thẩm Niệm nhắm mắt lại, bản thân cậu tại sao lại cùng Trình Bạch ở trong phòng ngủ làm loại chuyện này.

Mà ý nghĩ của cậu cũng chẳng kéo dài được bao lâu, Trình Bạch liền đem cậu đâm tới thần hồn đều phân làm ba ra bảy, còn chỗ nào có khí lực suy nghĩ ba cái này.

Thẩm Niệm ôm vai Trình Bạch, tại thời điểm y đưa cậu lên tới đỉnh cao trào, liền gọi một câu học trưởng, kết quả liền bị Trình Bạch tàn nhẫn tét một cái vào mông, y tàn bạo mà cần lỗ tai của Thẩm Niệm nói: “Lần sau còn ở thời điểm này gọi người khác, tôi đánh chết cậu.”

Thẩm Niệm nhắm mắt lại cười nói: “Cậu không phải là nên nói làm chết tôi sao?”

Trình Bạch hơi hí mắt, một lát sau mới nói: “Cũng không phải là không thể.” Sau đó liền tách cái đùi Thẩm Niệm ra, tăng nhanh tốc độ quất vào.

Sau khi làm xong Trình Bạch nằm úp sấp trên người cậu nghỉ ngơi một chốc, rút tính khí của mình ra cứ vậy liền đi vào phòng tắm.

Không nói một câu nào, mà Thẩm Niệm còn muốn cảm ơn y vì đã trầm mặc.

Không nói liền không xấu hổ, cậu hiện tại nằm ở trên giường, trong đầu chỉ còn dư lại dư âm từ cơn khoái cảm, cũng không còn nhớ tới bài vở gì ở lớp.

Trình Bạch tắm rửa xong liền thả rong chim đi ra, từ tủ quần áo tìm ra một bộ mặc lên. Thẩm Niệm nằm ở trên giường thưởng thức vóc người của y. Trình Bạch đem quần áo trên sàn ném vào máy giặt, trở về nói với Thẩm Niệm: “Đi tắm đi, bọn họ cũng sắp trở về rồi.”

Thẩm Niệm gật gật đầu, từ đầu giường lấy một cái áo thun tròng lên, tuy rằng từ chỗ cậu đến buồng tắm chỉ mất vài bước, nhưng cậu cùng Trình Bạch không giống nhau.

Vừa mới đứng lên, thứ gì đó đã từ bên trong mông cậu thuận theo bắp đùi chảy xuống, Thẩm Niệm chắc một tiếng, nói: “Cậu lần sau đừng bắn ở bên trong nữa đấy.”

Trình Bạch đáp một tiếng, đeo tai nghe tiếp tục làm bài.

Thẩm Niệm từ buồng tắm đi ra, bọn Trương Cường cũng vừa vặn trở về, kinh ngạc nói: “Tiểu Niệm, cậu sớm như vậy đã tắm rồi sao.”

Cậu đáp một tiếng: “Àn, trời nóng quá.” Đột nhiên nhớ tới bãi chiến trường ở trên giường, giường mất nhìn lại, Trình Bạch đã giúp cậu dọn dẹp. Người kia vẫn ngồi ở đó làm bài, thoát nhìn căn bản không giống như vừa mới làm chuyện đó xong.

Thẩm Niệm cười nhẹ một tiếng, người này còn rất thú vị.

Ngày đó qua đi Thẩm Niệm cảm thấy cậu cùng Trình Bạch đã gần gũi hơn được một chút.

Mà học bá[1] hoàn toàn không cho cậu cơ hội, mỗi ngày ngoại trừ ở trong phòng ngủ làm bài thì chính là ở thư viện, sáng sớm cuối tuần liền không chạy đi đâu.

[1] ám chỉ ng học rất giỏi, học tra là ngược lại.

Thẩm Niệm buồn bực mà kéo tai nghe xuống, hỏi Trương Cường bọn họ: “Các cậu có biết Bạch Thần đi đâu rồi không?”

Lý Tuấn Hào nằm ở trên giường, không biết đang cùng nữ sinh nào nhắn tin qua lại nói: “Bạch thần không phải cứ cuối tuần là đi làm ở sở giáo dục sao.”

Bọn họ mới học năm hai, tuy rằng Trình Bạch thành tích tốt, mà đi làm ở sở giáo dục cũng giống như đi chạy việc vặt cho người khác.

Thẩm Niệm theo bản năng cảm thấy được chỉ còn sinh viên thiếu tiền mới đi làm cái này.

Trình Bạch thiếu tiền sao, cậu không biết, cậu trước đây đối với Trình Bạch có rất nhiều thứ không biết.

Hiện tại cậu đối với Trình Bạch, cũng không phải là muốn tìm hiểu hay gì cả, chỉ có thể nói, hiểu kì, cùng nhu cầu.

3. Chương 3

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Trình Bạch sau khi tan tầm liền nhìn thấy Thẩm Niệm đang dựa vào cột điện ở đối diện chờ y.

Cả người dựa vào một bên cột điện, một chân chầm đất, chân còn lại đứng đưa qua lại, trên tai mang tai phone, nhai kẹo cao su, một bộ dáng dập dềnh niên đầy sức sống.

Nhìn có điểm đáng yêu.

Y đi tới kéo tai phone cậu xuống, hỏi cậu: “Chuyện gì?”

Thẩm Niệm nhìn y một cái, liền cúi đầu nhìn chân của mình, “Muốn tìm cậu ăn cơm chung.”

Trình Bạch ừ một tiếng, sau đó đi về phía trước.

Chỗ ăn cơm là Trình Bạch chọn, y nghĩ trong bụng Thẩm Niệm hẳn là cũng chẳng biết xung quanh đây có cái gì ngon để ăn, cho nên liền trực tiếp dẫn cậu tới một quán ăn nhỏ lúc thường y hay ăn.

Nói thật Thẩm Niệm có thể tới sở tìm y quả thật khiến y rất bất ngờ.

Trong ấn tượng của y về Thẩm Niệm, Thẩm Niệm là một tên trạch, nơi xa nhất trong phạm vi hoạt động của cậu ta chính là cái quán bar mà cậu ta đi cùng học trưởng kia.

Trong quá trình ăn cơm Thẩm Niệm không có nói chuyện với Trình Bạch, Trình Bạch cũng không có gì muốn nói.

Mãi cho đến khi cơm nước xong xuôi, Thẩm Niệm mới đi ở phía sau lưng y nói: “Chúng ta, đi tản bộ một chút đi.”

Trình Bạch hơi nhú mồm, “Được.”

Sở vụ cách cái đình có mái che không xa, hai người rất nhanh liền đi tới.

Hiện tại chính là thời gian sau bữa tối, người tới tản bộ ở gần biển cũng không ít, sắc trời vẫn chưa tối hẳn, Thẩm Niệm tìm một bãi cát vắng người ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn về phía xa xa thủy triều đang rút xuống.

Trình Bạch ngồi bên cạnh cậu, nhìn chăm chú cậu một lát, Thẩm Niệm rốt cuộc không nhin được lên tiếng: “Lần này tôi thật sự là thất tình thiệt rồi.”

Buổi chiều học trưởng gửi tới cho cậu một tin nhắn, nói người kia đã đồng ý cùng hắn thử một chút xem sao.

“Há.” Trình Bạch nhìn sắc mặt cậu một cái, hỏi: “Muốn đi khách sạn sao?”

Thẩm Niệm không nhin được cười, bàn tay dính một ít cát vỗ lên cánh tay Trình Bạch, “Cậu nghĩ tôi tìm tới cậu liền chỉ muốn làm chuyện này thôi sao?”

“Nếu không phải thì là cái gì?”

Thẩm Niệm suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút không phản bác lại được. Hướng tới bên cạnh Trình Bạch nhích lại gần hơn: “Tôi mới vừa ăn no xong, không muốn làm gì hết, tôi chỉ là, muốn tìm một người để nói chuyện, nhưng lại không muốn nghe bọn Trương Cường nói xấu học trưởng.”

Trình Bạch liếc mắt nhìn cậu: “Cậu còn rất nặng tình?”

Thẩm Niệm nở nụ cười, “Vấn đề ở đây không phải là nặng tình hay không, chỉ là lúc bọn họ nói xấu học trưởng, kỳ thật tôi lại có cảm giác rất hoang mang. Dù sao cũng là người mà tôi lựa chọn.”

Trình Bạch đáp một tiếng, y sẽ không đi an ủi người khác, cũng không cảm thấy Thẩm Niệm cần y an ủi.

Cũng đâu còn là con nít ba tuổi.

Chỉ là tình đơn phương thất bại thôi mà.

Trình Bạch suy nghĩ một chút, hỏi: “Thật không cần đi khách sạn sao? Cung cấp càng nhiều năng lượng sẽ khiến tâm tình của cậu sung sướng đấy...” Thẩm Niệm vươn tay bưng kín miệng Trình Bạch: “Ngậm miệng cậu lại đi.”

Lòng bàn tay của cậu đều là cát, cọ ngoài miệng y có chút không thoải mái, nhưng Trình Bạch cũng không có tránh thoát, giữ nguyên tư thế, liền vậy mà ngấm tà dương trên biển.

Một lát sau, Thẩm Niệm thu tay trở về, hỏi: “Cậu thiếu tiền sao?”

Trình Bạch không trả lời cậu, ngược lại nhìn cậu mấp máy miệng nhưng hai cánh môi lại dính sát vào nhau.

Thẩm Niệm bối rối một chốc mới phản ứng lại được, không nghĩ tới Trình Bạch sẽ ấu trĩ chơi cái trò mèo này, vươn tay ở miệng y làm động tác mở dây kéo, nói: “Cậu có thể nói chuyện rồi đó.”

“Không thiếu.” Trình Bạch đơn giản trả lời.

“Vậy cậu tại sao lại muốn đi thực tập? Không thấy mệt sao?”

“Không sao.” Trình Bạch móc một tờ khăn giấy ra, lau đi những hạt cát ở ngoài miệng, sau đó đem khăn giấy bỏ vào trong túi áo, “Có thể tích lũy thêm kinh nghiệm, càng quan trọng hơn là..., thời gian cuối tuần đối với tôi mà nói rất nhàn rỗi, tôi không có chuyện gì làm cả, cũng không thể cứ vậy mà lãng phí hai ngày nghỉ.”

“Cuối tuần nghỉ ngơi không tốt hơn sao?” Thẩm Niệm có chút không hiểu: “Chơi game tán dóc, không thì nằm một ngày trên giường cũng được mà.”

Trình Bạch cau mày nhìn cậu: “Cậu không cảm thấy như vậy rất lãng phí nhân sinh sao?”

Thẩm Niệm muốn nói gì đó bỗng nhiên liền câm bặt, ha ha cười: “Thế giới quan của Bạch Thần quả nhiên không giống như dân thường bọn tôi.”

Trình Bạch lẩm bẩm một câu, mà Thẩm Niệm không nghe rõ, cậu nhìn về mặt trời đã sắp chìm xuống mặt nước, hỏi: “Vậy thế này thì sao? Ngồi ở đây hóng gió ngắm mặt trời lặn, đối với cậu mà nói không lãng phí thời gian sao?”

“Đầu tiên, tôi cảm thấy ngắm cảnh là một dạng nghỉ ngơi rất hữu ích, nó có thể giúp cơ thể thả lỏng, so sánh với những hoạt động trước đó mà cậu nói thì nó có muối hơn nhiều, thứ hai...” Trình Bạch nắm một ít cát, rất nhanh liền buông ra, “Con người vẫn sẽ luôn có lúc không lý trí, có lúc sẽ không tự chủ được mà làm một chút chuyện ngốc nghếch, tuy rằng không có ý nghĩa, nhưng nó làm cho người ta có một cảm giác mãn nguyện sung sướng, mà những chuyện khác không thể nào so được.”

“Ví dụ như làm tình sao?” Thẩm Niệm đem suy nghĩ trong bụng ra thăm dò.

Trình Bạch nhìn vào mắt cậu, thành thực trả lời: “Phải.”

Thẩm Niệm hài lòng cười rộ lên, vỗ vỗ gò má của y nói: “Chúng ta đi khách sạn đi.”

“Không phải trước đó cậu nói không muốn đi sao?”

Thẩm Niệm chặc một tiếng, tay chỉ về hướng biển rộng, nói: “Mặt trời đều không thấy đâu nữa rồi, chúng ta cũng nên bắt đầu vận động buổi tối là vừa.”

Vận động buổi tối của hai người được tiến hành tại bên trong một khách sạn năm sao, Thẩm Niệm nằm ở trên giường lớn xa hoa, cười đến không ngừng lại được.

Trình Bạch vẫn là nằm phục ở trên người cậu hôn cậu, kết quả Thẩm Niệm cười đến cả cơ thể đều co quắp lại, uốn éo tới lui, Trình Bạch cau mày ngồi dậy, tết một cái lên mông cậu: “Đừng cười.”

Thẩm Niệm trở mình, nằm lỳ trên giường nhìn y: “Ài, tôi không nhịn được. Giường ở kí túc chúng ta chẳng mềm được như thế này.” Cậu ở trên giường lăn lộn, lại bắt đầu cười, “Thật, ai mà thất tình có thể dùng tiền thuê một căn phòng như thế này ngủ một giấc, đau lòng cái gì đó một phát đều bái bai.”

Trình Bạch hừ một tiếng, đẩy đầu Thẩm Niệm đang gác trên đùi mình xuống, nằm ạch xuống giường, “Vây cũng được, ngủ đi, ngủ xong lại trở về kí túc xá ngủ tiếp.”

“Ai nha, đừng mà.” Thẩm Niệm vươn người ngồi khoả trên người Trình Bạch, nhìn y, trong đôi mắt không giấu được ý cười, “Làm đi, tôi thật sự rất rất rất muốn làm.”

Thấy Trình Bạch không động đậy, Thẩm Niệm liền ôm cổ y, chủ động cúi xuống hôn môi y, bàn tay ở trên ngực vuốt ve, kéo áo đối phương lên, giúp y cởi đồ.

Quyền chủ động rất nhanh liền được Trình Bạch đoạt lại, y ôm lấy eo Thẩm Niệm cởi quần áo của cậu trước, chôn ở trước ngực cậu hôn hôn, ngón tay linh hoạt giải khai thắt lưng của cậu, đem quần bò kéo xuống.

Sau khi kết thúc Trình Bạch vẫn là người đi tắm trước, trong khách sạn có ba con sỏi đầy đủ, Trình Bạch lần này có mang, Thẩm Niệm chỉ lấy khăn giấy lau sơ trên người, sau đó dựa người vào đầu giường đốt một điếu thuốc.

Lúc Trình Bạch đi ra cậu chỉ mới hút được nửa điếu, Trình Bạch ngồi ở một bên giường lau tóc, vươn tay vỗ eo cậu. “Đi tắm đi.”

“Lát nữa đi.” Thẩm Niệm đem tay y đẩy ra, “Đừng vỗ loạn, ông đây mới bị cậu đâm mông đó.”

Trình Bạch quay đầu lại nhìn cậu, cau mày thoát nhìn có chút lo lắng: “Bị thương?” Không đợi cho Thẩm Niệm trả lời đã vươn tay ra sờ soạng giữa hai chân cậu, đồng thời vén chăn lên.

“Ai da.” Thẩm Niệm né ra, nhưng lại bị Trình Bạch đè xuống. Tuy rằng bọn họ vừa mới làm xong một hồi, mà Trình Bạch hiện tại là quần áo chỉnh tề, lại còn nhìn chăm chăm nơi đó của cậu, cậu vẫn là có chút không được tự nhiên.

Trình Bạch vẫn là một bộ dáng bình tĩnh, rất nghiêm túc mà nhìn, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Không có bị thương, thế nhưng có chút sưng, hẳn là lúc nãy làm quá hăng.” Còn cẩn thận giúp cậu đem chăn đắp kín, “Một chốc nữa mua cho cậu thuốc mỡ bôi một chút.”

“Không cần.” Tàn thuốc của Thẩm Niệm rơi xuống trên chăn, cậu phủi một cái, nhớ tới vừa nãy Trình Bạch nói làm quá hăng, trên mặt không khỏi nóng lên một chút, lẩm bẩm nói: “Nói mà không biết xấu hổ.”

Trình Bạch đi tới phòng vệ sinh rửa tay, lúc đi ra đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống cậu: “Là cậu phóng túng trước.”

Cái mông Thẩm Niệm nhích qua bên cạnh một chút, vỗ một bên nói: “Lại đây ngồi đi.”

Trình Bạch ngồi lên, Thẩm Niệm đưa cho y một điếu thuốc, bị cự tuyệt.

Thẩm Niệm ngậm thuốc, cười: “Thế nào, tôi hút thuốc nhìn rất lòi cuốn đúng không?”

“Cậu cũng ít hút lại đi, không tốt cho sức khoẻ đâu.”

“Biết rồi mà.” Thẩm Niệm ấn đầu thuốc vào gạt tàn trên đầu giường, nói: “Tôi không có nghiện thuốc, chỉ là lúc không có gì làm liền giết thời gian thôi.” Suy nghĩ một chút cậu nói tiếp. “Mà cậu là cái đó hả?”

“Là cái gì?”

“Đồng tính luyến ái đó.”

Trình Bạch cười rộ lên, y rất ít khi cười, lần cười này cũng rất nhanh bị y dùng tay đè lại, quay đầu lại nhìn cậu: “Bây giờ cậu mới hỏi có phải là hơi muộn rồi không?”

Thẩm Niệm chặc một tiếng, theo bản năng muốn lấy thuốc, thế nhưng rất nhanh liền kiềm nén lại chính mình đem bàn tay tiến vào trong chăn, hỏi: “Vây sao cậu chưa từng nói?”

“Cần thiết sao?”

Thẩm Niệm có chút bất mãn: “Cậu có phải không tín nhiệm bọn tôi không?”

“Nghĩ nhiều rồi.” Trình Bạch lấy điện thoại ra xem thời gian, sau đó quay đầu lại nghiêm túc nói: “Tôi chẳng qua chỉ cảm thấy không cần thiết, vả lại, tôi cũng không giống như cậu, tâm sự gì cũng có thể nói ra.”

Thẩm Niệm đối với việc y móc mả mình làm như không thấy, nhìn chăm chăm ngón chân bị lộ ra khỏi chăn, sau một hồi mới nói: “Này, chúng ta làm bạn tình đi.”

“Hửm?” Trình Bạch nhú mày, “Tôi nghĩ chỉ những lúc cậu bị vị học trưởng kia bỏ rơi mới cần tôi cung cấp năng lượng chứ?”

Thẩm Niệm nghiêng đầu, ngã vào trên đùi Trình Bạch, ngược đầu nhìn y, nhìn một chốc lại nhắm mắt lại nói: “Cậu chỉ cần nói đồng ý hoặc không thôi.”

“Sao cũng được, tôi không có vấn đề.”

Thẩm Niệm đối với việc y tùy ý như vậy có chút bất mãn, mở mắt ra nghiêm túc nói: “Tôi có một điều kiện, trong khoảng thời gian hai chúng ta qua lại cả hai đều không được đi tìm người khác.”

Trình Bạch vỗ một cái lên gáy cậu. “Tôi không có nhiều thời gian cùng tình lực như vậy đâu.”

Thẩm Niệm tin câu này của y, cười một chốc, chống người ngồi dậy: “Tôi đi tắm.”

Lúc cậu đi tắm, Trình Bạch đi mua cho cậu thuốc giảm nhiệt và thuốc mỡ, Thẩm Niệm tiếp nhận cảm giác có chút ngượng ngùng, Trình Bạch cho là cậu không biết bơi, còn ân cần hỏi cậu có cần giúp một tay hay không.

Kết quả trả lời y chỉ có tiếng cửa phòng tắm bị đóng sầm.

Trở về trường học đã hơn tám giờ, Trình Bạch lại còn nói y muốn đi thư viện học một chút, Thẩm Niệm nghiêng đầu nhìn, “Bộ dạng này của cậu căn bản chẳng giống như vừa mới từ khách sạn năm sao đánh một pháo gì cả, một chút cũng không cảm thấy no sao.”

Trình Bạch cười trả lời: “Tôi chỉ mới ăn lửng thôi, nửa còn lại đi gặm sách.”

Thẩm Niệm khó hiểu: “Tại sao chỉ ăn lửng?”

Trình Bạch nhìn xung quanh: “Sợ cậu không chịu nổi đó, lúc đó lại gào lên đừng mà, tôi cũng không biết cậu là nói đừng làm nữa hay là đừng dừng lại.”

Thẩm Niệm không nghĩ tới Trình Bạch còn có một mặt như vậy, quả thật chỉ muốn tát một cái lên cái mặt y: “Ngậm miệng đi, tôi về trước đây.”

Trình Bạch đáp một tiếng, liền phân phó: “Cậu trước khi ngủ nhớ bôi một chút thuốc mỡ, còn có, lúc bôi phải cẩn thận một chút, đừng gây ra tiếng động quá lớn, những người khác nghe liền...” Thẩm Niệm quả thật tát một cái lên mặt y, sau đó bưng miệng của y, đẩy về phía ngược lại: “Tôi biết rồi, cậu ngậm miệng lại đi.” Sau đó đeo cặp bước nhanh về kí túc xá.

Trình Bạch nhìn theo bóng lưng cậu, sờ sờ cổ mình, nhin không được bật cười, cười trong chốc lát lại cảm thấy mình bỗng nhiên hưng phấn đến kì lạ, xoa xoa mặt khôi phục lại trạng thái không cảm xúc, xoay người hướng về thư viện.

4. Chương 4

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Sau khi xác nhận rõ ràng mối quan hệ rồi, quan hệ giữa Thẩm Niệm cùng Trình Bạch ngược lại so với trước đây càng tốt hơn, có lúc Trình Bạch đi thư viện, cậu ở phòng ngủ không có gì làm liền leo đèo theo sau y làm cái đuôi nhỏ.

Hai người còn lại trong phòng ngủ vốn cũng không rõ, có một ngày ở phòng ngủ nhìn xuống dưới lầu thấy học trưởng cùng bạn trai của gã nắm tay nhau trở về, cũng không đi tìm Thẩm Niệm nữa, ngược lại chạy đi tố với Trình Bạch, nói tâm tình Thẩm Niệm gần đây không quá tốt, bảo y cũng quan tâm cậu ấy một chút.

Đối với loại quan tâm như anh trai của Trương Cường, Thẩm Niệm thật sự rất cảm động.

Buổi tối hôm đó, ở bên trong nhà nghỉ ngoài trường học, Trình Bạch tiến vào thật sâu bên trong Thẩm Niệm, một bên hôn tai cậu hỏi: “Quan tâm như vậy đã hài lòng chưa?”

Thẩm Niệm tai đỏ chót, tay nắm chân đá, mà Trình Bạch lại rất dễ dàng liền trấn áp được cậu, cùng cậu đồng thời tiến đến cao trào.

Hai người trải qua sinh hoạt trên giường rất hài hoà.

Trình Bạch quả thật sống không uổng phí, hàng họ thật lớn, sức chịu đựng lại lâu, mỗi lần đều có thể đem Thẩm Niệm làm cho dục tiên dục tử, lúc rên rỉ cũng mơ hồ không rõ là không cần ngừng hay không cần làm.

Hơn nữa Trình Bạch người này thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trên thực tế ở chung với nhau rồi, có thể phát hiện y là một người rất ôn nhu, tỉ mỉ, làm việc nói chuyện đều đúng mực, ở trên giường dưới giường đều khiến cậu rất thoải mái.

Một ngày Thẩm Niệm lại tới chờ Trình Bạch tan tầm, hai người đi phố ăn vặt, vì một tô cháo cá cùng tô hùm cay mà tranh chấp, Trình Bạch kiên trì nói Thẩm Niệm nên ăn đồ ăn thanh đạm, Thẩm Niệm cảm thấy bản thân không đến nỗi vứt đi như vậy, hai người ngoài miệng nháo, tay lôi kéo qua lại, nhưng vẫn là không chịu buông nhau ra.

Đi tới tiệm cháo hoa, điện thoại của Thẩm Niệm lại vang lên, cậu liếc mắt coi thông báo, buông tay Trình Bạch ra, đi tới một bên nghe, lúc trở lại biểu tình có chút không đúng cho lắm, vẫn luôn cúi đầu, mặc cho Trình Bạch ở trong tiệm cháo chọn cháo cá cũng không phản đối.

Chờ món ăn gọi xong rồi, Thẩm Niệm rút cuộc cũng ngẩng đầu lên: “Vừa rồi là học trưởng gọi điện cho tôi.”

Trình Bạch đang rót nước cho cậu động tác thoáng dừng lại một chút, rất nhanh liền khôi phục lại như thường, đáp một tiếng, “Ừm.”

Thẩm Niệm thanh âm nói chuyện mỗi lúc càng nhỏ, cúi đầu cắn ly giấy, “Anh ấy nói, anh ấy thất tình, muốn tôi, đêm nay đi quán bar kia với anh ấy.”

Trình Bạch liếc mắt nhìn cậu một cái, sau đó bưng ly của mình lên uống một ngụm, Thẩm Niệm vẫn luôn nhìn trộm y, cậu cắn môi dưới hỏi: “Cậu muốn nói gì không?”

“Không có gì.”

“Nói đi mà.”

Trình Bạch hai tay khoanh lại để trước bàn, “Tôi vốn muốn nói anh ta thật trơ trẽn, mà tôi nghĩ cậu không thích người khác nói xấu anh ta.”

“A.” Lần này đổi thành Thẩm Niệm không phản đối, nằm nhào trên bàn tiếp tục cắn ly giấy.

“Cậu còn rất nặng tình.” Trình Bạch phê bình một câu.

“Không phải nặng tình, chỉ là, thói quen đi.” Thẩm Niệm cũng không hiểu bản thân mình nữa, cậu vươn tay chọc chọc Trình Bạch: “Ài, đêm nay cậu, đi chung với tôi được không?”

Trình Bạch hơi kinh ngạc: “Đi làm gì? Giúp cậu chăm sóc con ma men kia, hay là giúp cậu làm bình phong? Muốn tôi giả thành bạn trai của cậu?”

“Không phải!” Thẩm Niệm cũng không rõ bản thân mình rốt cuộc là muốn làm gì, suy nghĩ một chút lại nằm xuống trên bàn, “Chỉ là, tôi cũng không biết làm sao để đối mặt với học trưởng, cậu ở bên cạnh tôi, tôi nhìn cậu, cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.”

“Tôi hiểu rồi.” Trình Bạch vỗ cái bốp, “Cậu chính là muốn tôi ở bên cạnh làm người qua đường, ngộ nhờ anh ta uống say có thể coi cậu là lớp xe phòng hờ hay không mà ra tay, sau đó tôi liền chạy tới làm anh hùng cứu mỹ nhân đúng không.”

“Ha ha ha ha ha ha cậu thật là.” Thẩm Niệm cười tới không nhặt được mồm, duỗi tay chỉ vào mũi của y, “Trước đây không hề phát hiện cậu lại là người như vậy đó.”

“Tôi thế nào?” Trình Bạch cũng duỗi tay chỉ vào mũi cậu, còn duỗi thẳng ra, chọt chọt cái mũi của cậu.

“Muộn tao[1].”

[1] Trong ngoài không đồng nhất = dạng biệt nữ.

Trình Bạch đem ngón tay từ chóp mũi Thẩm Niệm dời xuống, tại đôi môi của cậu nhấn hai cái, nói: “Tôi bây giờ là công khai phát tao.”

Thẩm Niệm há mồm, cắn ngón trỏ của Trình Bạch —— nói cắn thì cũng không đúng lắm, chính xác là hai cánh môi ngậm lấy không chịu buông, hai người liền như vậy nhìn nhau, ai cũng không nói chuyện, mãi cho đến tận cháo được bưng lên, Trình Bạch mới vội vã thu hồi ngón tay về.

Uống hai ngụm cháo, Thẩm Niệm lại hỏi nhỏ, “Cho nên tối nay cậu tới bồi tôi, có được hay không.”

Trình Bạch đặt muống xuống, hỏi: “Vậy cậu muốn báo đáp tôi như thế nào a?”

Thẩm Niệm cười hề hề nói: “Bữa ăn này tôi mời.” Mà nhìn ánh mắt của Trình Bạch, cậu liền kéo xuống khoe mắt, hỏi: “Vậy cậu muốn gì?” Mí mắt không ngừng liếc trộm y.

Trình Bạch làm bộ suy nghĩ một hồi, lại gần hạ thấp giọng nói: “Lần sau làm, cậu phải liếm cho tôi.”

Mặt Thẩm Niệm trong nháy mắt liền biến đỏ, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cậu thật là.” Bất quá thanh âm tức giận giảm dần phẳng phát như có chút gì đó mềm mại, nghe vào tai lại giống như đang làm nũng.

Hai người bọn họ ở trên giường từ trước đến giờ cũng không có chơi trò gì, tư thế cũng chỉ là những cái cơ bản nhất, tựa như cái gậy xoa bóp chuyên nghiệp cùng cái máy rửa chén vậy. Mà lần trước Thẩm Niệm dưới sự trợ giúp của Trình Bạch, lần đầu tiên hoàn thành thuận lợi bài kiểm tra, tâm tình rất tốt, buổi tối còn đặt biệt chủ động, hôn Trình Bạch, từ đôi môi xuống bụng dưới, cuối cùng còn học động tác từ GV, lè lưỡi liếm chỗ đó của Trình Bạch.

Một giây sau liền cau mày nói: “Mùi vị thật quái, quá tanh.”

Trình Bạch cười ôm chầm lấy cậu, y đương nhiên sẽ không cưỡng ép Thẩm Niệm làm những chuyện này, mà khuôn mặt nhăn thành một nhúm của Thẩm Niệm lại kích phát dục vọng xấu xa của y, liền lấy cái đó cọ trên người Thẩm Niệm, đem hai má đôi phương đều cọ cho đỏ bừng.

Thẩm Niệm bị y bắt nạt hai con mắt đều đỏ ngầu, chóp mũi cũng hồng hồng, y lại cảm thấy đáng yêu, dùng nụ hôn sâu ngăn lại oán giận của Thẩm Niệm.

Hiện tại Trình Bạch đề ra yêu cầu như vậy, Thẩm Niệm tự nhiên liền đỏ mặt, khụ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn y nói: “Liếm thì liếm,” chọt phát hiện thanh âm của mình có hơi lớn, nhìn chung quanh một cái, hạ thấp giọng nói: “Liếm thì liếm, một lời đã định!”

“Được.” Trình Bạch cười cùng cậu ngoắc ngón út, sau đó xoa nhẹ mái tóc của cậu nói, “Ăn cơm trước đi.”

Có thể là do một quãng thời gian dài không cùng học trưởng qua lại, buổi tối khi Thẩm Niệm nhìn thấy hân, cảm giác cùng trước đây có chút gì đó không giống nhau.

Thẩm Niệm đối với học trưởng coi như là chấp nhất, trước đây cậu sợ người khác khi biết được tính hướng của mình, sẽ bị khinh thường này nọ, học trưởng là đồng loại đầu tiên mà cậu gặp, cũng dạy cậu nhìn thẳng vào bản thân, lúc thường học trưởng cũng không ít lần thả thính cậu, nhưng mỗi khi Thẩm Niệm muốn quan hệ đi xa hơn một bước, hân đều giả ngu lùi về. Khiến Thẩm Niệm vẫn cho rằng cậu có phải là hiểu lầm cái gì hay không.

Đương nhiên, không quần như thế nào, hành hạ vài lần như vậy, cậu cũng rất mệt mỏi.

Trước đây học trưởng chưa có đối tượng, Thẩm Niệm ở bên cạnh hần hao phí không biết bao nhiêu lại chẳng nhận được gì, sau khi học trưởng nói chuyện yêu đương Thẩm Niệm liền tự giác không đi liên hệ với hần nữa.

Hiện tại học trưởng thất tình, vòng một vòng lại chạy tới tìm cậu. Mặc kệ lần này là có ý gì, lúc Thẩm Niệm nhìn thấy hần liền tự nói với mình, có ý gì đi nữa thì cũng kết thúc rồi, lần này là chắc chắn.

Cậu cảm thấy thật chán như con gián, cả ngày theo học trưởng chạy tới quán bar, còn không bằng cùng Trình Bạch thuê khách sạn nạp năng lượng.

Nhớ tới Trình Bạch, cậu quay đầu lại nhìn một chỗ trong quán bar.

Trình Bạch cùng cậu đến, mà không có lại chỗ cậu, an vị ở một chỗ trong quầy bar, nói là sợ bản thân cùng cậu xuất hiện chung, học trưởng muốn nói cái gì lại bất tiện.

Thẩm Niệm đối với học trưởng muốn nói cái gì không mong chờ.

Không ngoài cậu dự đoán, học trưởng từ lúc cậu ngồi xuống, liền bắt đầu cằn nhằn liên miên về bạn trai cũ, nói đến chỗ thương tâm còn nghẹn ngào.

Thẩm Niệm nghe tai này lọt tai kia, cũng không có cảm giác vui vẻ hay vì hần mà đau lòng giùm, như là đang nghe một câu chuyện hết sức bình thường.

Nói đến một nửa, học trưởng cũng uống hơi nhiều, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh một chuyến.

Không có học trưởng che chắn tầm nhìn, Thẩm Niệm nhanh chóng nhìn động tĩnh bên kia quầy bar.

Vừa nhìn liền cảm giác muốn nổi khùng, Trình Bạch chân dài ngồi ở trên ghế cao, bên cạnh còn có một cậu em đang đem tay khoát lên vai y.

Thẩm Niệm cảm thấy cậu không nhìn nổi nữa, đứng dậy hướng tới chỗ của Trình Bạch đi tới.

Mới vừa tới sau lưng Trình Bạch, liền nhìn thấy Trình Bạch bắt lấy cánh tay của cậu em kia đang khoát trên vai y.

Quả thật là không thể nhìn nổi.

Cậu từ phía sau ôm lấy vai Trình Bạch, đi tới nhìn cậu em kia hỏi: “Đây là ai vậy?”

Cậu em kia ánh mắt chuyển động giữa bọn họ, còn chưa kịp nói gì, tay liền bị Thẩm Niệm kéo xuống khỏi vai Trình Bạch, còn được tặng cho một biểu tình hoàn toàn chán ghét, mà Trình Bạch liền ở một bên cứng chiều nhìn cậu, lúc trả lời trong mắt đều tràn đầy ý cười: “Không biết.”

Cậu em kia trắng trợn liếc Thẩm Niệm một cái, ghét bỏ rời đi.

Thẩm Niệm xoay người ngồi ở trước mặt Trình Bạch, “Cậu được đấy, chưa được bao lâu, cậu liền đi dụ dỗ người khác à.”

“Tôi không có dụ dỗ...”

“Cái rắm, tôi mới vừa nhìn thấy cậu sờ tay cậu ta. Tôi nếu không tới, cậu có phải tiếp tục sờ những chỗ khác nữa không?”

“Không có.” Trình Bạch bị cậu liên tiếp bắn đại bác chọc cho cười: “Tôi mới này là muốn đem tay cậu ta bỏ ra, sau đó cậu đã tới rồi.”

Thẩm Niệm biết mình hiểu lầm, trên mặt có chút áy náy, đẩy tay y một cái: “Đừng cười.”

Trình Bạch khoát tay lên vai Thẩm Niệm: “Làm sao, cậu với người tình trong mộng ở kia ôn chuyện, còn không cho tôi tìm một người bạn nhỏ à.”

“Cậu dám.” Thẩm Niệm quơ quơ nắm đấm, “Hồi trước có nói, trong lúc chúng ta qua lại không cho tìm người khác rồi mà.” Cậu hướng tới bên cạnh nhìn một chút, hạ thấp giọng: “Cậu còn dám cùng người khác tán gẫu, tôi sẽ không liêm cho cậu nữa, không đúng, trực tiếp cắt đứt với cậu luôn.”

Lần này Trình Bạch cười đến không ngừng lại được, cả người gần như đều nằm nhoài trên bả vai Thẩm Niệm.

Thẩm Niệm bị y cười tới xấu hổ, đẩy y một cái: “Đừng cười nữa, hình tượng Bạch Thần đi đâu rồi? Mau mau nhặt lại đi.”

“Không nhặt.” Trình Bạch thật vất vả mới ngừng cười được, ngồi thẳng dậy, cũng hạ thấp giọng nói chuyện với cậu, “Cậu đều liếm cho tôi, tôi ở trước mặt còn giữ cái hình tượng gì nữa. Lợm lên cũng bị cậu liếm cho rớt.”

Thẩm Niệm vỗ một cái lên cánh tay y, “Cậu thật là!” Suy nghĩ một hồi lại nói: “Không được, cậu vẫn là tới ngồi cùng tôi đi, nếu không, quay đầu lại lại thấy cậu đi ghẹo người khác nữa.”

Trình Bạch còn chưa kịp ngăn cản, hai người vừa mới chuyển động, liền nhìn thấy học trưởng ngồi ở đối diện, hướng về phía bọn họ phát phát tay, lần này Trình Bạch muốn không qua cũng không được.

Thẩm Niệm lôi kéo y tới ngồi cạnh với mình, tân lực giới thiệu với học trưởng: “Đây là bạn cùng phòng của em, gọi là Trình Bạch.”

Học trưởng cùng Trình Bạch chào hỏi một chút, sau đó quay đầu lại nói: “Anh còn tưởng đây là bạn trai của em chứ, vừa nãy thấy hai người rất thân mật.”

Trình Bạch giải thích nói: “Lúc nãy có người tới tiếp cận, Thẩm Niệm giúp em thoát thân mà thôi.”

Thẩm Niệm cau mày nhìn y, giận hờn phụ họa thêm một câu: “Đúng, cậu ta là thẳng nam.”

“À.” Biểu tình của học trưởng thoát nhìn tốt lên không ít, cầm ly rượu tiếp tục cùng Thẩm Niệm uống.

Thẩm Niệm trước đây là vì muốn bồi học trưởng, kỳ thật bản thân không biết uống rượu, hiện tại tâm tình chẳng hiểu sao có chút buồn bực, trái lại uống rất nhiều. Uống được phân nửa, học trưởng đột nhiên nhận được điện thoại liền ra ngoài nghe, Trình Bạch ngăn trở Thẩm Niệm, lấy đi ly rượu trong tay cậu: “Đừng uống nữa.”

Thẩm Niệm rút tay về, nhìn chăm chăm y nói: “Cậu mới nãy cùng học trưởng nói cái gì vậy? Ngụy trang đến mức tôi cũng tin là hai chúng ta không thân quen.”

Trình Bạch nhướn mày nhìn cậu: “Vậy mới nãy tại sao cậu lại nói tôi là thẳng nam.”

Thẩm Niệm thấp giọng nói: “Tôi nghĩ cậu nói như vậy là không muốn ở trước mặt người khác công khai tính hướng.”

“Tôi không nghĩ như vậy, chỉ là không muốn phiền phức thôi.” Trình Bạch mở một bình rượu, “Mà tôi cũng chẳng để ý. Tôi chẳng qua là cảm thấy, nếu cậu còn muốn theo đuổi học trưởng, không cần thiết cho anh ta biết, mất công anh ta lại nghi ngờ này nọ.”

“Tôi cũng không có, để ý như vậy.” Im lặng một hồi, Thẩm Niệm đột nhiên nói.

“Không để ý cái gì?”

Ngón tay của Thẩm Niệm lặng lẽ nắm lấy tay Trình Bạch: “Không ngại cho anh ấy biết quan hệ của chúng ta tốt, thậm chí, không ngại anh ấy biết tới loại quan hệ của chúng ta.”

Trình Bạch quay đầu lại nhìn cậu, hai người đều không lên tiếng, mà mắt thấy học trưởng gọi điện thoại xong đang trở lại đây, Thẩm Niệm liền nhanh chóng buông tay Trình Bạch ra.

Học trưởng cười với Thẩm Niệm nói, hẳn có mấy đứa bạn cũng đang ở gần đây, hỏi cậu có muốn đi chơi cùng hay không.

Thẩm Niệm lắc đầu một cái, nói: “Em phải trở về phòng sớm, còn có bài tập chưa làm a.”

Học trưởng trên mặt có mấy phần thất vọng, mà rất nhanh liền thu thập xong đồ của mình rồi đi.

“Làm sao không đi với anh ta?” Trình Bạch dựa vào ghế sau lưng, quay đầu lại nhìn cậu: “Tôi nhớ cậu bài tập làm xong hết rồi mà.”

Thẩm Niệm cũng dựa vào ghế, nghiêng đầu đối diện nhìn y, hạ thấp giọng nói: “Không phải là muốn đi làm... Khụ khụ, cái kia cho cậu sao?”

Trình Bạch nở nụ cười, khoe miệng giương cao lên một chút, tiếng cười không có phát ra, mà trong mắt lại tràn đầy ý cười, “Tôi cũng không nói bắt buộc phải là ngày hôm nay phải thực hiện.”

Thẩm Niệm cố ý nhử mày: “Tôi muốn ngày hôm nay đó, có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề.” Trình Bạch hướng tới gần cậu, tại thời điểm Thẩm Niệm cho rằng bọn họ sẽ hôn nhau, y lại đột nhiên dừng lại, chỉ là vươn tay lướt trên môi cậu một cái, nhẹ giọng nói: “Tôi rất mong chờ.”

5. Chương 5

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Trên đường tới khách sạn, Thẩm Niệm phát hiện bản thân mình cứ nhiên có chút khẩn trương.

Hắn là không phải chỉ một chút.

Chung quy đều đã khẩn trương tới tay cùng chân luôn rồi.

Lúc vào phòng cậu để cho Trình Bạch đi tắm trước, sau đó bản thân đứng ở ngoài cửa phòng tắm đi tới đi lui, không ngừng dặn dò y nhớ phải tắm sạch một chút.

Cuối cùng Trình Bạch bị cậu lừa nhả tới không nhịn được, trực tiếp mở cửa đem cậu ẩn vào phòng tắm, nói: “Cậu nếu không yên tâm liền tự mình làm đi.”

Hai người đồng thời ở phòng tắm, đương nhiên sẽ không chỉ tắm rửa đơn giản như vậy, Thẩm Niệm rất nhanh liền nằm nhoài ở trong bồn tắm sáng khoái một lần, cậu ngẩng đầu nhìn Trình Bạch phản chiếu ở trong gương, miệng khẽ mở làm một cái khẩu hình miệng.

Trình Bạch không hiểu, khom lưng tiến đến bên miệng cậu hỏi: “Nói gì vậy?”

Thẩm Niệm quay đầu lại cắn lỗ tai y một cái, “Nói cậu lưu manh!”

Trình Bạch không giận, cầm khăn đem cậu lau khô sau đó mới ôm ra ngoài.

Từ trong buồng tắm đi ra, hai người vẫn là trần như nhộng nằm lên giường.

Trình Bạch đẩy cậu một cái, “Này, đừng sướng một lần rồi liền không để ý tới tôi, đến lúc trả nợ rồi.”

“Đợi lát nữa đi.” Thẩm Niệm nắm lấy chân, “Tôi phải chuẩn bị tốt tâm lý trước.”

Trình Bạch lại bắt đầu cười, thậm chí cười đến Thẩm Niệm cảm thấy tường của khách sạn cũng bắt đầu run theo, cậu chắc một tiếng, quay đầu nhìn y, “Số lần cười của cậu đêm nay, có thể bù cả một năm trước luôn đó.”

“Tôi cũng đâu có muốn cười.” Trình Bạch nhắm mắt lại không nhìn cậu nữa, chỉ là đưa tay ra sờ hai má của Thẩm Niệm, tại trên mặt cậu nhào nặn, “Là cậu chơi vui quá thôi.”

Thẩm Niệm lười cùng y tranh luận, ngược lại dùng mặt cạ cạ lên lòng bàn tay y.

Trình Bạch cảm nhận được nhiệt độ ở lòng bàn tay, mở mắt ra nhìn cậu, vươn mình đặt Thẩm Niệm ở dưới thân, đồng thời tách hai chân cậu ra, sau đó dịch về phía sau một chút, đầu chôn giữa hai chân cậu.

Thẩm Niệm có chút ngơ ngác, người nên trả nợ không phải là cậu sao?

Trình Bạch ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Đừng phân tâm a, tôi chỉ làm mẫu cho cậu lần này thôi đấy.”

Thẩm Niệm không biết Trình Bạch làm mẫu có tính là tiêu chuẩn hay không, cũng không đẩy miệng của Trình Bạch ra để thảo luận chuyện này có tốt hay không.

Tuy rằng Trình Bạch nói cậu đừng phân tâm, nhưng trong toàn bộ quá trình đầu cậu đều trống rỗng.

Chỉ còn dư lại ý nghĩ Trình Bạch đang vì cậu mà liếm cái đó...

Đại khái vì ý nghĩ xác thật rất kích thích người, thêm vào cảm thụ tâm lý khiến cậu rất sung sướng, Thẩm Niệm rất nhanh liền ở trong miệng Trình Bạch giao nộp báo cáo lần hai.

Lúc này đầy đầu cậu đều là cái ý nghĩ xuất hiện trong nháy mắt kia —— Mình có phải là bị xuất tinh sớm hay không a.

Trình Bạch vươn tới hôn cậu, chờ Thẩm Niệm phản ứng lại mới phát hiện y cư nhiên đem cái kia đồ vào miệng mình, còn giữ lấy đầu lưỡi của cậu để cậu nuốt xuống.

Thẩm Niệm tức giận cào lưng y một cái, y lại cười hỏi: “Của mình, mùi vị ngon không?”

Thẩm Niệm ở trên vai y cắn một cái, dùng không ít sức lực, mơ hồ còn muốn chảy máu. Cậu hướng tới chỗ đầu răng đó liếm một cái, cuối cùng mới nguôi giận, lau miệng nói: “Mùi vị thật kì quái!”

Kết quả Trình Bạch ôm lấy tiếp tục hôn, nói là muốn giúp cậu tiêu vị.

Cứ vậy một trận, Thẩm Niệm chuẩn bị tâm lý cũng đã xong —— Trình Bạch đều vì cậu mà làm như vậy, cậu cũng không thể tiếp tục giả ngu được nữa.

Mà nói thật, cậu cảm thấy quá trình làm cho Trình Bạch khó khăn hơn một chút, bởi vì hàng của Trình Bạch thật sự rất lớn.

Cậu đầu tiên liếm một cái, sau đó mới đem nó ngậm vào, mặc dù đã tắm rửa qua, nhưng giữa hơi thở đều tràn đầy mùi vị nam tính thuộc về riêng Trình Bạch.

Không có quá nhiều hưởng thụ, nhưng nghĩ tới đây là Trình Bạch, cũng có thể tiếp thu được.

Sức chịu đựng của Trình Bạch so với cậu lâu hơn, Thẩm Niệm miệng đều muốn tê, cũng chỉ cảm thấy đồ chơi trong miệng mình nở lớn hơn một chút, lại không hề có dấu hiệu muốn bắn.

May là Trình Bạch cũng không muốn giày vò miệng cậu, rút ra, để Thẩm Niệm nằm xuống.

Thẩm Niệm lại xoay người nằm úp sấp, còn lót một cái gối dưới eo.

Trình Bạch nhìn cậu một bộ dáng ủ rũ, cho là bản thân làm cậu không có cảm giác thành công, vỗ eo cậu nói: “Lần sau chúng ta lại tiếp tục, tôi bảo đảm cậu liếm hai cái tôi liền bắn vào trong miệng cậu được chưa?”

Thẩm Niệm bị y chọc cười, quay đầu lại nói: “Ngậm miệng cậu lại đi.” Sau đó vĩnh viễn lên, nói: “Cậu làm việc của cậu đi, tôi muốn suy nghĩ một ít chuyện.”

Trình Bạch chắc một tiếng, rõ ràng đối với bộ dáng mất tập trung này của cậu không quá hài lòng, nhưng y từ trước giờ luôn có cách trừng phạt cậu.

Rất nhanh, y tựa như cỗ máy gắn thêm mô tơ điện đâm xuyên qua Thẩm Niệm khiến cậu không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác nữa, trong miệng chỉ còn dư lại tiếng rên rỉ cùng tên của Trình Bạch.

Đêm đó hai người đều có một chút kích động, Trình Bạch phát điên mà muốn cậu, Thẩm Niệm cũng ôm chặt lấy Trình Bạch, hai chân quăn qua bên hông y không buông, bị đâm đến tàn nhẫn mà cũng không bảo dừng, đến cuối cùng cái gì cũng bắn không ra, dâm thủy chảy lắt nhắt trên bụng, phẳng phất không kiểm soát được.

Thẩm Niệm cả người đã co quắp ở trên giường không có khí lực nhúc nhích, ngay cả tắm rửa đều là Trình Bạch ôm cậu đi. Sau khi tắm xong lại được Trình Bạch bao lại trong chăn, cậu giữ lấy cánh tay Trình Bạch, nói: “Đêm nay chúng ta đừng về.” Cổ họng đã hoàn toàn khàn đặc.

Trình Bạch vươn tay xoa eo cậu, hỏi: “Đi không nổi? Có cảm giác chỗ nào đau hay không?”

Thẩm Niệm lắc đầu, cậu không phải là vì cái này mà không muốn về, nhưng cậu lại không muốn giải thích, vỗ vỗ chỗ bên cạnh để Trình Bạch lên giường.

Trình Bạch lên giường, một bên ôm cậu giúp cậu xoa eo, một bên hỏi: “Tối nay cậu có tâm sự đúng không?”

Thẩm Niệm cúi đầu không đáp.

Trình Bạch âm thanh tựa hồ hạ xuống, “Nếu cậu còn thích học trưởng,...”

“Không có liên quan tới anh ấy.” Thẩm Niệm đánh gãy lời nói của y, hướng tới gần y cọ cọ, ôm lấy eo Trình Bạch, đầu gối ở lồng ngực y, “Ngủ đi.”

Ngày hôm sau Thẩm Niệm tỉnh lại, Trình Bạch còn chưa tỉnh, cả người cậu đều được Trình Bạch ôm vào trong ngực, ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy cái miệng này, cái mũi này, còn có hàng lông mi nữa.

Trình Bạch lớn lên thật đẹp trai.

Thẩm Niệm vươn tay muốn chạm vào mặt y, còn chưa đụng tới đã thu tay về.

Trình Bạch hỏi cậu tối qua có tâm sự gì.

Thẩm Niệm không dám nói, bởi vì trong đầu cậu đều là Trình Bạch.

Cậu đối với học trưởng không hề có cảm giác đó, tối hôm qua ở quán bar, toàn bộ quá trình cậu chỉ để ý mỗi mình Trình Bạch.

Trình Bạch một mình ngồi ở đó uống rượu có nhầm chán hay không, Trình Bạch chắc chắn sẽ không giống học trưởng mà để lại cậu một mình ở quán bar, Trình Bạch làm sao có thể để người khác tiếp cận được, muốn đem Trình Bạch để bên người mới có cảm giác an toàn.

Trình Bạch... Lỡ như bị người khác bắt cóc thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng là, Trình Bạch vốn cũng không phải của cậu.

Thẩm Niệm ở trong lồng ngực Trình Bạch cạ cạ, đem người cạ tới tỉnh, y sờ sờ đầu Thẩm Niệm, mới vừa tỉnh còn mang theo một chút khàn khàn, “Cậu làm sao mới sáng sớm đã làm nũng rồi?”

Thẩm Niệm sững sốt một chút, cậu không phát hiện bản thân mình đang làm nũng, thì ra cậu là đang hướng Trình Bạch làm nũng à.

Nhưng Trình Bạch cũng không phải là bạn trai của cậu, quan hệ của cậu với Trình Bạch sớm muộn gì cũng sẽ chấm dứt, vậy sau này thì sao đây, cậu phải hướng tới ai để làm nũng.

Hai người rửa mặt xong liền trở về trường, đi tới dưới kí túc xá, Thẩm Niệm nắm lấy ống tay áo Trình Bạch nói: “Chúng ta, tôi cảm thấy, chúng ta vẫn là dừng lại ở đây thôi...”

Trình Bạch nhìn chằm chằm cậu, sau đó mới mở miệng: “Muốn chấm dứt?”

Thẩm Niệm liếc nhìn y một cái, rất nhanh liền cúi đầu: “Ừm.”

“Được.”

“Xin lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi, chuyện như vậy vốn là hai bên tình nguyện.” Trình Bạch trên mặt vẫn là biểu tình nhàn nhạt, mà trong giọng lại nhin không được lộ ra một cỗ tự giễu: “Cậu đối với học trưởng, cũng thật nặng tình a.”

Thẩm Niệm có chút gấp ngẩng đầu lên, muốn giải thích chuyện này không liên quan tới học trưởng, mà giấu lại không cần thiết, liền lựa chọn im lặng hướng về kí túc xá đi vào.

6. Chương 6

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Hai người cắt đứt quan hệ đó xong, mọi thứ cấp tốc trở về như lúc ban đầu, thậm chí so với trước đó còn nhạt nhoà hơn.

Trình Bạch vốn là có chút cao ngạo, những người khác ở trong kí túc xá cũng không phát hiện ra bất cứ cái gì dị thường, chỉ có Thẩm Niệm ở trong lòng yên lặng khó chịu, cậu thỉnh thoảng lại như trước kia mà chạy tới thư viện tìm Trình Bạch.

Nhưng y nhìn thấy cậu, chỉ là nhàn nhạt gật đầu coi như chào hỏi, lễ độ mà xa cách.

Cho dù là Thẩm Niệm an vị ở bên cạnh y đọc sách, y lại có thể mang tai nghe không cùng cậu nói một câu.

Thẩm Niệm rất khó chịu, nhưng cậu cũng biết mình không có tư cách khó chịu.

Cuối tháng là sinh nhật của Trương Cường, bọn họ cùng với bốn nam sinh ở sát vách cùng nhau ra ngoài tổ chức sinh nhật, Trình Bạch từ trước đến giờ cũng sẽ không vắng mặt ở những hoạt động này, tuy rằng lúc bọn họ vui chơi y lại không có tham dự, nhưng quà cáp đều luôn luôn có.

Cơm nước xong bọn họ liền tiếp tục chiến đấu ở đấu trường KTV, phòng ngủ sát vách có một anh em là ca sĩ trên mạng, túm được micro liền không để cho ai hát, mấy người còn lại thì bắt đầu chơi bài, Trình Bạch đem áo khoác cởi ra, ngồi ở trên sô pha, cũng tham dự.

Bạch Thần đều tham gia, mọi người hứng thú đều cao hơn, từng người từng người gào lên trừng phạt, Trình Bạch bày ra bất tay: “Tớ OK hết.”

Trình Bạch lúc thường rất ít chơi bài, mấy vòng sau liền thua, đối diện Trương Cường cũng thua mấy lần, bị rút không ít rượu, còn bị trừng phạt ra ngoài tìm một anh trai hát mời tới hát chung, hiện tại tới lượt hần được trừng phạt người khác, hần uống rất nhiều, gật lên gật xuống một hồi mới nói: “Bạch Thần, hôn Tiểu Niệm của chúng ta một cái đi.”

Vẫn luôn yên lặng ngồi bên cạnh Trình Bạch, Thẩm Niệm trợn to hai mắt nhìn hần, liền quay đầu lại nhìn Trình Bạch.

Tất cả mọi người đều huýt sao khen hay, mọi người đều biết Thẩm Niệm thích con trai, mà Trình Bạch, đừng nói là nam, ngay cả con gái cũng chưa từng thấy xuất hiện bên cạnh y.

Thẩm Niệm thiếu chút nữa nói để tớ uống thay cậu ấy, mà Trình Bạch đột nhiên lại đem cậu đẩy lên sô pha một cái, đồng thời cầm lấy áo khoác phủ lên đầu của hai người.

Một lát sau y gỡ áo khoác lên, ngồi thẳng dậy.

Tất cả mọi người đều không hài lòng mà nói Bạch Thần ăn gian, khẳng định là không hôn.

Thẩm Niệm cầm bia lên uống một ngụm, để cho chính mình bình tĩnh lại một chút.

Mới vừa rồi Trình Bạch quả thật là hôn, hơn nữa còn hôn rất hung mãnh, từng chỗ trong miệng cậu đều bị y cường thế quét sạch một vòng, Thẩm Niệm bị thể tấn công của y dọa cho sợ, sưng sốt ba giây, nhưng khi cậu đang muốn đáp lại nụ hôn, Trình Bạch lại buông cậu ra, gỡ áo khoác lên, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Cậu khép hai chân lại, sợ sệt người khác nhìn thấy mình bị hôn mà phản ứng. Chính là đang lặng lẽ che quần, Trình Bạch bỗng nhiên đem áo khoác phủ lên đùi cậu. Thẩm Niệm nhìn y một cái, tâm lý vừa chua vừa chát.

Từ lúc đi ra KTV, có mấy người đều uống say, một người dìu một người, Thẩm Niệm cũng cảm thấy bước chân bay bay, chỉ là không rõ bởi vì bản thân mình say, hay là bởi vì, cái hôn vừa rồi kia.

Trình Bạch đỡ cậu, không nhìn cậu, cũng không nói chuyện, Trình Bạch đột nhiên vô cớ cảm thấy oan ức, ôm hai cánh tay y, đem cả người đều dựa lên người y.

Tất cả mọi người chỉ coi cậu uống say, Trình Bạch đem áo khoác đắp lên người cậu, vỗ vỗ phía sau lưng cậu, như trước không lên tiếng.

Trở lại phòng rồi, mọi người rất nhanh liền rửa mặt nhảy lên giường ngủ.

Trương Cường hiếm thấy trong lúc mọi người đều đang phiền não làm sao để bưng hấn lên giường thì thanh tỉnh lại trong chốc lát, dùng thần trí kiên cường cuối cùng của mình bò lên giường.

Thẩm Niệm nằm ở trên giường nhưng vẫn là không ngủ được, trong đầu tất cả đều là Trình Bạch, trước đây là Trình Bạch, hiện tại cũng là Trình Bạch.

Lăn qua lăn lại một hồi, cậu rốt cuộc không nhin được xuống giường, hướng tới phía trên nhìn một chút.

Cậu và Trình Bạch đều ngủ chung đây, giường trên Lý Tuấn Hào thì ngủ như heo chết, Trương Cường cũng say tới bất tỉnh, cậu đánh bạo, chạy tới bên giường Trình Bạch.

Trình Bạch cũng không ngủ được, y có thể nghe thấy động tĩnh của Thẩm Niệm, lại không nghĩ tới cậu cứ nhiên chạy tới bên giường mình.

Y cau mày, “Cậu...” Lời còn chưa nói xong, liền bị Thẩm Niệm hôn niêm phong lại.

Bọn họ trước kia đều là Trình Bạch nắm giữ quyền chủ động, cho nên đến bây giờ kỹ thuật hôn của Thẩm Niệm có chút ngây ngô trúc trắc.

Rốt cuộc không biết là hôn tới khi nào, Trình Bạch nhú mày càng sâu, y hạ thấp giọng hỏi: “Cậu rốt cuộc là muốn gì?”

Thẩm Niệm nhìn y, không trả lời, tiến vào trong chăn, kéo quần y xuống, một cái liền ngậm vào.

Trình Bạch bị động tác đột nhiên của cậu dọa đến ngây người, lại sợ động tĩnh quá lớn sẽ làm hai người kia tỉnh dậy.

Y vươn tay túm lấy Thẩm Niệm, lại không cẩn thận đẩy nơi đó càng vào sâu hơn trong họng Thẩm Niệm, nghe được một tiếng nôn khan. Y sợ tổn thương Thẩm Niệm, không dám lộn xộn nữa, cũng không dám lên tiếng, hai tay siết chặt nắm lấy drap giường, nương theo khoái cảm tăng lên, tiếng thở càng lúc càng ồ ồ.

Lúc Thẩm Niệm cuối cùng cũng chui ra khỏi chăn, khoé miệng còn mang theo một ít bạch trọc, cậu lè lưỡi ra, ra hiệu bản thân đã đem thứ kia nuốt hết.

Trình Bạch không nhin được nữa, lôi cánh tay Thẩm Niệm đem cậu kéo xuống giường, mở cửa đi ra ngoài, nhưng y vẫn là hạ thấp giọng trước, cơ hồ là giận dữ hét lên: “Cậu đến tột cùng là muốn làm gì?”

Thẩm Niệm lau khoé miệng, âm thanh mang theo một chút oan ức: “Tôi không muốn cậu tránh né tôi.”

Trình Bạch hít sâu mấy lần, nỗ lực làm bản thân bình tĩnh lại, sau đó mới mở miệng, “Tôi không có trốn tránh cậu, quan hệ của chúng ta trước đây không phải như vậy sao?”

Thẩm Niệm biết ý của y, trước đây bọn họ chỉ là quan hệ bạn cùng phòng đơn thuần, xác thực còn có phần xa cách.

Mà bây giờ không phải là trước đây, cũng không thể trở về trước đây.

Cậu vươn tay kéo Trình Bạch: “Vậy, chúng ta có thể, có thể...”

“Không được.” Trình Bạch gỡ tay cậu ra, nghiêm túc nói: “Thẩm Niệm, muốn cắt đứt là cậu, bây giờ muốn tiếp tục cũng là cậu, tôi không có hèn hạ như vậy, người khác một tiếng là chạy đến, phải tay là đi.”

“Cậu đừng có giận mà.” Thẩm Niệm có chút hoang mang, muốn kéo y lại bị đối phương né tránh.

“Tôi không có giận.” Trình Bạch nhìn thẳng vào mắt cậu, “Mà tôi cũng đã nói rồi, chuyện như vậy là hai bên tình nguyện, hiện tại, tôi không muốn.” Nhìn khuôn mặt Thẩm Niệm nháy mắt vo lại thành một nắm, y vẫn là có chút không đành lòng, nói: “Kỳ thật cậu điều kiện không tệ, nếu muốn thoả mãn nhu cầu sinh lý, cậu có thể dễ dàng tìm được một đối tượng thích hợp hơn.”

Nói xong liền muốn xoay người trở về, mà Thẩm Niệm từ phía sau nhào tới ôm lấy y, nghẹn ngào nói: “Không phải, không phải nhu cầu sinh lý.”

“Vậy thì là gì?”

Thẩm Niệm không nói, mà ôm lấy y càng chặt, Trình Bạch chuẩn bị gỡ tay cậu ra, liền nghe thấy được tiếng khóc từ phía sau lưng truyền tới, trong nháy mắt liền nhẹ dạ, xoay người lại giúp cậu lau nước mắt, “Đừng khóc.”

Kết quả Thẩm Niệm càng khóc lợi hại hơn, nhào tới trong lồng ngực y, ôm lấy eo y: “Vậy cậu đừng tránh né tôi.”

Trình Bạch thở dài, Thẩm Niệm rất ít khi khóc, ngoại trừ ở trên giường bị y chơi đến hăng mới đỏ mắt một chút, đây vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy Thẩm Niệm khóc, còn khóc tới lợi hại như vậy.

Ở trong ấn tượng của y, Thẩm Niệm là một người rất lạc quan, mặc dù cũng có lúc phiền não, nhưng lực chú ý cũng rất nhanh bị điều khác làm quên đi, lại lần nữa biến thành một mặt trời nhỏ.

Trình Bạch nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, an ủi nói, “Đừng khóc, tôi không né tránh cậu.”

Thẩm Niệm từ trong lồng ngực y ngẩng đầu lên, “Thật?” Vừa nói xong còn nấc lên một cái.

“Thật.”

Thẩm Niệm cũng duỗi ngón út ra, “Vậy cậu hứa đi.”

Trình Bạch bất đắc dĩ ngoéo tay, sau đó đem người trở về. Thẩm Niệm đại khái cũng đã say, lại khóc qua một trận như vậy căn bản rất mệt, Trình Bạch mới đóng cửa lại, muốn nhắc cậu đi rửa mặt, lại phát hiện cậu đã nằm trên giường ngủ say. Trình Bạch giúp cậu đắp kín chăn, sau đó ở trên trán cậu in một nụ hôn, mới trở về ngủ.

Ngày hôm sau, người đầu tiên tỉnh dậy là Trình Bạch kể đó là Thẩm Niệm, Thẩm Niệm nhìn thấy Trình Bạch trong nháy mắt liền cười đến cong cả khoé mắt, cùng y tiến vào phòng vệ sinh rửa mặt, Trình Bạch từ trong gương nhìn thấy mặt cậu sưng đỏ, nói: “Làm sao lại khóc tới đỏ mắt luôn vậy, đừng nói tối qua trở về cậu lại trốn trong chăn khóc tiếp nha?”

Thẩm Niệm nhớ tới hôm qua mình khóc tới chạt vật, cảm thấy rất mất mặt, ấp úng nói: “Tôi hôm qua, chỉ là do uống say thôi.”

“Há, uống say a.” Trình Bạch súc miệng, nhìn cậu ở trong gương, nói: “Vậy những gì tối qua nói không tính.”

“Không được!” Thẩm Niệm trong nháy mắt cuống lên, “Cậu đã đáp ứng tôi.” Nói xong còn bắt giác còn che miệng, cau mày nói: “Tôi tôi cảm thấy trong miệng có mùi lạ.”

Trình Bạch nhớ tới hôm cố sự dùng miệng hôm qua, có chút ngượng ngùng cúi đầu rửa mặt.

Thẩm Niệm cũng nhớ tới, đỏ mặt nhìn y, liếm liếm miệng, suy nghĩ một chút nói, “Xem ra khoảng thời gian này cậu không có đi tìm người khác, thật đặc.”

Trình Bạch mặt chôn ở trong khăn ho khan một tiếng, xoay đầu qua trừng Thẩm Niệm một cái, Thẩm Niệm lại một bộ đắc ý nhìn lại.

7. Chương 7

Edit: Động Bàng Geii

..o0o..

Sau khi làm hoà, hai người đều không đề cập tới chuyện giường chiếu nữa, mà thời gian chung đụng so với trước kia còn nhiều hơn.

Thẩm Niệm mỗi tuần đều sẽ tới sở đợi Trình Bạch tan tầm, sau đó hai người sẽ đồng thời ăn cơm tối, đi tản bộ một chút rồi bắt xe về trường.

Ở trên xe bus rất đông, Trình Bạch cầm lấy tay y, đem Thẩm Niệm bảo hộ giữa mình với cửa sổ, Thẩm Niệm theo xe xóc nảy, cũng loạng choạng mà đánh vào lồng ngực Trình Bạch, sau đó cũng thuận theo nắm lấy vạt áo của y, đem đầu tựa vào ngực y.

Xuống xe còn phải đi một đoạn nữa mới tới trường học, đi ở trong con hẻm nhỏ, Thẩm Niệm đi sau đạp đạp cái bóng của Trình Bạch, một bước nhảy một bước về phía trước, kết quả đụng phải tấm lưng Trình Bạch đột nhiên dừng lại.

Trình Bạch cầm lấy cổ tay cậu, đem cậu kéo tới bên cạnh, “Bước đi cẩn thận một chút, nếu có xe thì phải làm sao hả.”

Thẩm Niệm hừ một tiếng, mặc y lôi kéo cánh tay mình về phía trước.

Trình Bạch đột nhiên hỏi, “Cậu có phải là, còn sợ mọi người biết tính hướng của mình không.”

“Làm sao có thể chứ.” Thẩm Niệm bước chân hơi dừng lại một chút, vô tâm nói: “Những người kia đều biết tôi yêu thích con trai a. Hơn nữa, học trưởng, tôi đối với anh ấy, mọi người đều biết mà.”

“Nhưng là, cậu chỉ thụ động chờ, chưa bao giờ thực sự ra sức.” Trình Bạch lúc nói chuyện cũng không nhìn Thẩm Niệm, âm điệu cũng không hiểu sao có chút chập trùng, “Tôi đoán, nếu như học trưởng kia mới bắt đầu liền tiếp nhận cậu, cậu khẳng định sẽ bị đoạ cho bỏ chạy đi.”

Trình Bạch dừng lại, quay đầu lại nhìn cậu: “Cậu sẽ sợ sao, thật sự có một người bạn trai, người khác sẽ đánh giá cậu.”

Thẩm Niệm không trả lời, ngược lại nói: “Cậu cũng chẳng phải vậy sao, cậu cũng đâu có nói cho người khác biết.”

“Tôi không nói, chỉ là sợ phiền phức, mà tôi cũng không ngại.” Trình Bạch lại tiếp tục lôi kéo tay cậu đi về phía trước, “Coi như là bị người khác biết đi nữa, cho dù là phê bình hay là chúc phúc, cũng sẽ không ảnh hưởng với tôi. Còn cậu?”

Thẩm Niệm không lên tiếng, một lát sau cậu dừng lại, giãy ra khỏi cánh tay Trình Bạch đang nắm lấy cổ tay mình, Trình Bạch cho là cậu tức giận, nhưng cậu lại bắt lấy tay y, cùng y đan xen mười ngón tay với nhau, sau đó nắm tay y đi về phía trước.

Trình Bạch bị cậu lôi kéo, không nhịn được cười, “Tôi cũng đâu có nói muốn cậu nắm tay tôi a.”

Thẩm Niệm quay đầu, giả bộ hung tợn nói: “Tôi thích đấy, cậu có ý kiến gì sao?”

Lúc Trình Bạch phát lương, liền mời Thẩm Niệm đi ăn, Thẩm Niệm đi theo phía sau y vô cùng phấn chấn nhảy tưng tưng, nhưng đợi đến thời điểm nhìn menu rồi, cậu lại một bộ cụt hứng.

Trình Bạch vươn ngón tay ra chọt mặt cậu, “Làm sao vậy?”

Thẩm Niệm nằm nhoài trên bàn nhìn y: “Cậu thật lợi hại.”

Trình Bạch dở khóc dở cười, “Như vậy không tốt sao?”

“Nhưng mà tôi...” Thẩm Niệm nhìn y một cái, lại nhìn chằm chằm thực đơn, lẩm bẩm nói: “Như vậy sau này đi đâu với cậu tôi đều có áp lực rất lớn.”

Trình Bạch sững sốt một chút bắt đầu cười, vươn tay đùa mặt cậu, “Àn, vậy xem ra tôi phải tìm một người lợi hại giống như tôi nhỉ.”

“A?” Mặt Thẩm Niệm nháy mắt nhẵn thành một cục, Trình Bạch còn tiếp tục đùa với cậu, “Cậu có biết người nào không, giới thiệu với tôi đi?”

Nhìn biểu tình Thẩm Niệm gần như sắp khóc tới nơi, Trình Bạch nỗ lực kiềm chế ý cười của mình, nghiêm túc nói: “Hai người quan trọng là xem ở tình cảm, có lợi hại hay không không quan trọng, tôi cảm thấy được chỉ cần có chí hướng là được rồi.”

Thẩm Niệm nhanh chóng gạt đầu, “Đúng đúng đúng, tôi có nè.”

Trình Bạch sắp không nhịn nổi ý cười, nhìn cậu một cái: “Tôi nói như vậy thì liên quan gì tới cậu?”

Thẩm Niệm liền co lại thành một con chuột đồng, nằm nhoài trên bàn không nhìn dám nhìn y.

Trình Bạch không đành lòng đùa cậu nữa, ngón tay vuốt ve miệng cốc trà, “Hơn nữa hiện tại tôi đang rất cố gắng, cũng hi vọng sau này có thể cấp cho người mà tôi thích những điều kiện tốt nhất, để người đó làm những chuyện mình thích là được rồi, lương người đó không cao cũng không sao, tôi nuôi người đó là được.”

Thẩm Niệm ngẩng đầu lên lén lút nhìn y một cái.

Trình Bạch nhìn cậu, nói tiếp: “Cậu có cần tôi nuôi không?”

Thẩm Niệm sửng sốt vài giây, ngồi thẳng dậy nhìn y: “A?” Đột nhiên phát hiện giọng mình có chút lớn, điều chỉnh lại thanh âm, hướng tới gần y, liền “A” một tiếng.

Trình Bạch không nhịn được cười, bạn nhỏ Thẩm Niệm liền gục mặt xuống, nghĩ Trình Bạch đại khái lại lấy mình ra tìm vui.

Lúc này nhân viên phục vụ đã bưng đồ ăn lên, không ai tiếp tục đề tài trước đó nữa.

Cơm nước xong xuôi, hai người trở về trường học, Trình Bạch bồi bên cạnh Thẩm Niệm đi tới dưới lầu kí túc xá, sau đó nói mình muốn đến thư viện, Thẩm Niệm “Ừm” một tiếng, một chút cũng không có ý muốn buông tay Trình Bạch.

Từ sau lần kia, cậu đi đâu cũng sẽ nắm tay Trình Bạch, ở trường học cũng không kiêng kị. Rất nhiều người đều nghị luận, ngay cả Trương Cường cũng không nhịn được hỏi quan hệ của hai người.

Trình Bạch nhìn hai má đỏ bừng của Thẩm Niệm, vô cùng lạnh nhạt nói: “Không có.”

Đúng như dự đoán, dư quang liền thoáng nhìn thấy Thẩm Niệm một bộ dáng thở phì phò.

Hiện tại, Trình Bạch cố gắng đem tay rút ra, vỗ vỗ vai Thẩm Niệm nói: “Nhanh lên đi.”

Thẩm Niệm gạt đầu, lại kiên trì theo dõi bóng lưng đi xa của Trình Bạch. Trở lại phòng rồi, Thẩm Niệm nằm ở trên giường ngẩn người, nghĩ đến những lời mà Trình Bạch nói với cậu đêm nay, đột nhiên điện thoại cậu vang lên, là Trình Bạch, cậu bấm nhận: “Cậu không phải nói đi thư viện sao?”

“Tôi học không vô.” Bên kia Trình Bạch có tiếng gió rất lớn, phảng phất như đang đi ngoài đường, “Tôi có chuyện này muốn hỏi cậu.”

Thẩm Niệm siết chặt điện thoại: “Cậu hỏi đi.”

“Cậu cần, tôi nuôi cậu không?”

“A?” Thẩm Niệm từ trên giường bật dậy.

“Tôi sẽ không lặp lại, tôi chỉ muốn nghe câu trả lời của cậu, một câu trả lời rõ ràng.”

Thẩm Niệm cầm điện thoại đi một vòng ở trong phòng, Trình Bạch không nghe được câu trả lời của cậu, thở dài, nói: “Nếu cậu còn chưa nghĩ ra...”

“Tôi muốn.” Thẩm Niệm đột nhiên đánh gãy y. Cậu cầm chìa khoá mở cửa xuống lầu, muốn tới thư viện tìm Trình Bạch.

“Cái gì?” Lần này tới phiên Trình Bạch sửng sốt.

“Tôi muốn cậu.” Thẩm Niệm lo lắng nhìn chằm chằm thang máy còn đang dừng ở tầng trệt, sợ không kịp, liền đẩy cửa cầu thang thoát hiểm chạy xuống, “Nhưng tôi cũng không cần cậu nuôi, tôi sẽ cố gắng, nỗ lực không gây cản trở cho cậu, sẽ cố gắng xứng với cậu.”

Trình Bạch bên kia đột nhiên yên lặng, tiếng gió cũng biến mất, y cười nói: “Vậy tôi có phải là mục tiêu cho cậu hướng tới không, ví dụ như kì thi sắp tới đứng thứ hạng hai chẳng hạn.”

“Không a.” Thẩm Niệm lúc này gấp muốn chết, thả chậm bước chân, vừa đi vừa nói: “Tuy rằng tôi không thể nào xếp hạng thứ hạng hai, thế nhưng tôi so với người hạng hai càng thích cậu hơn, thích rất nhiều rất nhiều.”

Trình Bạch an tĩnh một hồi một lên tiếng: “Cậu lặp lại lần nữa.”

Thẩm Niệm lại xấu hổ, tăng nhanh tốc độ, chờ cậu đi tới dưới lầu rồi, Trình Bạch đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc trước đó, nói: “Cậu xuống dưới đi, tôi muốn gặp cậu.”

“Hả?”

“Tôi đang dưới lầu.” Trình Bạch lúc này nói, Thẩm Niệm vừa vặn đẩy cửa kí túc xá ra.

Hai người đứng đối diện nhau, ai cũng không nói chuyện, Trình Bạch tiến lên một bước bắt lấy cánh tay Thẩm Niệm, kéo tới một góc của kí túc xá, y đem Thẩm Niệm ấn lên tường, nhìn chằm chằm cậu nói: “Cậu lặp lại lần nữa.”

Thẩm Niệm ở trong bóng tối đỏ mặt, mà đôi mắt cậu vẫn là sáng lấp lánh, “Tôi thích cậu.”

Vừa dứt lời, Trình Bạch liền kéo cậu lại cúi xuống hôn lên, hai người bọn họ đã hôn qua không biết bao nhiêu lần, mà lần này so với trước kia lại càng kịch liệt cũng triền miên hơn, lúc kết thúc Thẩm Niệm cảm thấy đôi môi mình đã tê rần, mà môi của Trình Bạch cũng bị cậu cắn sưng.

Trình Bạch ôm lấy cậu một hồi, mới kéo cậu ra ngoài cổng trường, Thẩm Niệm sợ hãi hỏi: “Đi đâu vậy?”

Trình Bạch quay đầu nhìn cậu, trong mắt tất cả đều là tình dục, “Cậu đoán xem.”

Vừa mới mở cửa phòng khách sạn, bọn họ đã không kịp đợi mà cùng nhau hôn môi, quần áo cũng tại cửa cởi ra vứt một đống dưới sàn nhà, đây là lần đầu tiên Thẩm Niệm trải qua tình ái kịch liệt như vậy. Trình Bạch ngay cả mở rộng cũng làm qua loa, liền vội vội vàng vàng tiến vào cậu.

Bọn họ đã lâu rồi chưa có làm qua, Thẩm Niệm đau đến lưng cũng cong lên, nhưng những đau đớn này cậu có thể chịu đựng được, thậm chí là hưởng thụ, nhắc nhở Thẩm Niệm giờ khắc này có bao nhiêu là chân thật.

Bọn họ điên cuồng hôn nhau, đôi môi cơ hồ chưa có tách ra hẳn, hai tay đã ở trên thân thể của đối phương ra sức vuốt ve, động tác mãnh liệt ở nơi giao hợp cũng không hề dừng lại, tình cảm cùng dục vọng mãnh liệt cùng nhau kéo tới.

Trình Bạch cắn dái tai của cậu, hôn xuống xương quai xanh, sau đó đi tới trước ngực, cuối cùng là dừng lại ở môi cậu, mê luyến nhìn cậu, lúc nói chuyện âm thanh ôn nhu đến không tưởng, “Tiểu Niệm, anh thích em.”

Thẩm Niệm cảm giác hiện tại rất muốn khóc, cậu đưa cao hạ thân đón ý hòa theo với Trình Bạch, không ngừng ghé ở lỗ tai y lặp lại: “Em cũng thích anh em cũng thích anh.”

Cuối cùng Trình Bạch phóng thích ở bên trong cơ thể Thẩm Niệm, y không mang bao, Thẩm Niệm cũng rất thoải mái hưởng thụ lấy, dùng ngực cọ y, làm nũng nói: “Anh phải giúp em tắm.”

“Được.” Trình Bạch ôn nhu hôn cậu, bàn tay ở trên eo cậu xoa xoa.

Lúc này điện thoại của Thẩm Niệm vang lên, là bạn cùng phòng của cậu gọi tới hỏi làm sao còn chưa về, nói sắp tới giờ đóng cửa kí túc xá rồi, “Đêm nay tớ không về.” Thẩm Niệm nói, lời vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện cổ họng mình đã khàn đặc, Lý Tuấn Hào bên kia kinh ngạc thốt lên: “Trời ạ Tiểu Niệm, cậu đang làm gì vậy?”

Thẩm Niệm vội vã tắt điện thoại. Trình Bạch hỏi: “Ai vậy?”

“Là Tuấn Hào, nói sắp tới giờ đóng cửa, hỏi em làm sao chưa về.”

Trình Bạch nhướn mày: “Cậu ta sao không hỏi anh a?”

Thẩm Niệm nói không thể nào, mò lấy điện thoại trong túi áo khoác bị Trình Bạch ném dưới đất, lấy điện thoại của y nhìn thử, phía sau lưng trắng nõn hiện ra trần trụi dưới ánh đèn càng thêm dụ người.

“Anh xem nè.” Thẩm Niệm giơ điện thoại lên đánh gãy Trình Bạch đang mơ màng, “Người ta gọi cho anh mấy cuộc luôn đấy, mà điện thoại của anh lại để ở chế độ im lặng.”

“Ừm.” Trình Bạch đem điện thoại rút khỏi tay cậu, tùy ý đặt ở đầu giường, nhìn cậu nói: “Em mới gọi cậu ta là cái gì?”

“Tuấn Hào a.” Thẩm Niệm không hiểu tại sao Trình Bạch lại rãnh rỗi hỏi vấn đề này.

“Hai người tình cảm rất tốt sao? Làm sao lại gọi thân mật như vậy.”

Thẩm Niệm dở khóc dở cười, “Cậu ta gọi là Lý Tuấn Hào, em cũng không thể mang cả họ tên cậu ta ra gọi được.”

Trình Bạch nghĩ những người có tên ba chữ này thật biết cách chiếm tiện nghi, lại càng không nghĩ dễ dàng bỏ qua cho Thẩm Niệm, có chút bi thương nằm xuống lại, “Lúc em gọi anh không phải đều lỗi cả họ tên ra sao.”

Thẩm Niệm nhanh chóng đến đỡ y. “Em không phải gọi anh là Bạch Thần sao.”

“Đó là vì tất cả mọi người đều gọi như vậy.”

Thẩm Niệm lúc này mới hiểu được ý của y, người này là muốn có đặc quyền của bạn trai, cậu ôm lấy eo y, đầu đặt trên bụng y, “Vậy sau này em gọi anh là Đại Bạch nha.” Đầu ở trên bụng y cọ cọ, cười nói, “Anh hiện tại chính là Đại Bạch của em.”

Trình Bạch vuốt gáy cậu, Thẩm Niệm liền ngẩng đầu nhìn y: “Ôm như vậy thật thoải mái a.” Trình Bạch kéo cậu lên, trở mình ôm lấy cậu, hỏi: “Vậy ôm thế này thì sao?”

Thẩm Niệm nhìn y cười.

Trình Bạch đem cậu ôm càng chặt hơn, nhấc một chân lên liền thẳng lưng đi vào, hôn môi cậu nói: “Vậy ôm kiểu này.”

Thẩm Niệm nâng mặt y lên, nghênh đón nụ hôn của y, vươn đầu lưỡi ra cùng y triển miên, “Càng thoải mái hơn.”

8. Chương 8

Edit: Động Bàng Geii

..oOo..

Trình Bạch từ lúc vào đại học vừa nhìn thấy Thẩm Niệm lần đầu liền biết cậu ta cũng là đồng loại giống mình, thậm chí còn biết, người này đối với mình mang tâm tư, lúc chạm mắt nhau cậu ta còn trốn trốn tránh tránh. Sau đó không biết từ đâu chòi ra một tên học trưởng, đem lực chú ý của Thẩm Niệm đều bị hấp dẫn đi, Trình Bạch còn cảm thấy khá tiếc, nhưng y cũng chẳng thấy tiếc được bao lâu, vì dù sao đối với y mà nói, học mới là chuyện quan trọng nhất.

Chỉ có đứng ở trên đỉnh cao, người khác có nói gì đi nữa cũng không ảnh hưởng gì tới mình.

Nhưng y cũng là một nam sinh phát dục bình thường như những người khác, cần phải giải quyết vấn đề sinh lý — tuy rằng cũng chỉ là dựa vào năm ngón tay vàng, trước đây ở trong đầu y đều là tưởng tượng đến thân thể của những bé thụ trong GV, nhưng có một lần, y ở trong phòng tắm rửa thuận tiện giải quyết vấn đề sinh lý, liền nghe được thanh âm của Thẩm Niệm đang chơi game ở bên ngoài, bởi vì sốt ruột mà có chút buồn bực, nhưng vẫn là rất mềm mại, tựa như đang làm nũng.

Trình Bạch cúi đầu nhìn một tay đầy bạch trọc, sừng sốt ba giây mới phủ quyết cái suy đoán mình bị xuất tinh sớm.

Sau đó, lúc y trở về phòng ngủ, nhìn thấy Thẩm Niệm cùng học trưởng kia đi ra ngoài, y thần xui quỷ khiến đi theo sau, buổi tối hôm ấy học trưởng rời đi trước, y đi tới, nâng Thẩm Niệm đang nằm nhoài trên quầy bar dậy, đưa cậu tới khách sạn nghỉ ngơi, mà người này lại lôi kéo y không cho rời đi, trong miệng còn lẩm bẩm học trưởng học trưởng, còn tiến tới hôn y.

Trình Bạch không phải là thánh nhân, hướng hồ ở trước mặt y bây giờ, chính là đối tượng mà mỗi lần thẩm du đều xuất hiện trong đầu y.

Lúc làm tới một nửa, Thẩm Niệm thật giống như đã thanh tỉnh lại một chút, cậu thấy rõ người ở trên mình, liếm liếm khoé miệng, gọi một tiếng “Bạch Thần”, sau đó mềm mại nở nụ cười. Rất nhanh vì chất còn trong người mà mơ mơ màng màng thiếp đi.

Mà trong đầu Trình Bạch lại oanh một tiếng nổ vang vọng, đem hết thấy tất cả đều đốt sạch, chỉ còn sót lại đúng một tia suy nghĩ: “Thật mẹ nó dụ người.”

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mouthwatering>